

Zeitschrift:	Museum Helveticum ad juvandas literas in publicos usus apertum
Herausgeber:	Litteris Conradi Orellii et Soc.
Band:	- (1749)
Heft:	15
Artikel:	Samuelis Battierii, [...] observationes in diogenem Laërtium
Autor:	Battier, Samuel
DOI:	https://doi.org/10.5169/seals-394650

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften auf E-Periodica. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen sowie auf Social Media-Kanälen oder Webseiten ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. [Mehr erfahren](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. La reproduction d'images dans des publications imprimées ou en ligne ainsi que sur des canaux de médias sociaux ou des sites web n'est autorisée qu'avec l'accord préalable des détenteurs des droits. [En savoir plus](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. Publishing images in print and online publications, as well as on social media channels or websites, is only permitted with the prior consent of the rights holders. [Find out more](#)

Download PDF: 21.08.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

SAMUELIS BATTIERII,
Ling. Græc. in Acad. Basil. Prof. Ord.

(*) OBSERVATIONES

in

DIOGENEM LAERTIUM.

Cum ante aliquot annos illustre Opus Diogenis Laertii de Vitis, Dogmatibus &c. Philosophorum intentius aliquanto pervolvissem, non absque stupore animadverti, tot adhuc loca apud istum Auctorem reperiri, quæ optime quidem habentia, neutiquam hactenus intellecta, vel saltem non satis bene explicata sint: alia autem, quorum gravissimum vitium detectum quidem, ast vel infeliciter tentatum, vel ut *avialos* prorsus relictum est: alia insuper, quod omnium gravissimum, quorum pessimi morbi ne huc usque a quoquam agniti quidem sunt; cum tamen, quod quis miretur, tot tantique Celeberrimi Viri, ut Th. Aldobrandinus, Henr. Stephanus, Is. &

Tom. IV.

Y

Mer.

(*) Ista Observationes Battierianas debemus studio Viri præstantissimi J. W. HERZOGII, Basileensis, qui etiam suas quasdam Suspiciones criticas adjecit.

Mer. Casauboni, M. Meibomius, Aeg. Menagius, alii, quibus & non ita pridem accessit Vir Clariss. Joach. Kühnius Profess. Argent. extiterint, qui in illustrando & emendando isto Auctore operas suas & labores omni laude dignissimos certatim impenderunt; Quare quædam in isto Auctore mihi observata proponam.

Lib. I. in Vita Solon. Segm. 52. Edit. Amst. p. 31.

'Ει δὲ πεπόνθατε δενὰ δὶ' ὑμετέρην καιότητα,
Μή τι Θεοῖς τέτων μοῖραν ἐπαυμφέρετε.
Αὐτοὶ γὰρ τέττας ἡγεμόνατε, ρύσια δόντες,
Καὶ διὸ ταῦτα κακὴν ἔχετε δελοσύνην.

Quid vox ρύσια proprie sibi velit in ipsis versibus, quos Solon exul patria, ut quidem vult Laertius, in patria vero existens, ut Plutarchus in Vita ejusdem, ad Athenienses Populares suos a Peisistrato τυραννευομένοις scripsit, quid inquam hic τὸ ρύσια delignet neutiquam ab Interpretibus satis expressum: Aldobr. quidem pignora explicat: Ambros. a Meibom. accuratus totum versum ita reddit: *Hos nam ipsi immunes vestra fovisti in urbe: neuter bene: Vox certe ρύσιον a ρύσιαι, quod inter alia custodio, tueor designat, deduceta nil aliud est quam custodia, φυλακὴ, quodque apud Plutarch. c. l. in ipsis versibus ἐρυμα vocatur: loco enim quod hic est ρύσια δόντες, apud istum ἐρύματα δίνετur: Hesych. ἐρυμα, οἰχύρωμα, φυλακὴ, κάλυμμα, φύλαγμα.* Hanc quidem custodiā Peisistratus dolo ita ab Atheniēibus obtinuit; Nam ille tyrannidi inhians, & a multo tempore δημιγωγῶν καὶ πολακεύων Αθηναῖς, ut Solon in Epit. ad Epimen. apud Laert. c. l. jamque propter alia egregia facinora

nora ἐυδαιμόνιτες in magna existimatione existens, se ipsum in agro vulneribus deturpat, venit in urbem, clamitat se ab inimicis suis tam pessime affectum, simul obtestatur, ne se perire sinant, sed sibi custodiam adjungant, ἐδέξετο τῷ δίμῳ φυλακῆς τινὸς πρὸς αὐτὸς κυρῖται, Herodot. Clio, c. LIX. Populus deceptus hisce contra monita Solonis fidem adhibet, decernit ei in corporis custodiam quinquaginta viros κορυνθόρχες, ut Plutarch. c. l. Ἀριστοφ. δὲ γράψατο ὅπως δοθῶσι πενήκοντα κορυνθόρχοις τῷ Πειστράτῳ, φυλακὴ τῷ σώματος: quos ad quadringentos ipse met post auxit, cum quibus non multo post imperium prorsus adeptus est. Vid. plura apud istos Auct. c. l. Hæc itaque pūsicæ, quæ Athenienses Peisistrato dedisse exprobaret Solon, nil aliud sunt, quam isti κορυνθόρχοι ad custodiam Peisistrato dati, cum quibus tandem in servitutem ab ipso sunt præcipitati.

Ib. Segm. 58.

Λόγου εἴδωλον εἶναι τῶν ἔργων· βασιλέα δὲ, τὸν ἰχυρότατον τῇ δυνάμει.

In omnibus Editionibus σίγηται post το ἔργων, ast σίγηται delendum puto, & existimo posteriora ad λόγου referenda, ut dicatur: Sermonem esse Regem potentissimum. Vide Lucian. de Hercule Gall.

Ib. in Cleobulo S. 93.

Πολλοὶ μέν τινες εἰποῦν ἔταῖροι, οὐδὲ οἶκος παντι.

H. Stephanus dicit in quibusdam legi τύνη, & estimat ferendum non esse. Videndum tamen an non τύνη dativo casu dicatur, & ego reponerem: Πολλοὶ μέν τύνη ἐπὶ [pro ἐπι] ἔταῖροι, οὐδὲ οἶκος πάν-

τῷ, non παντὶ: *Socios multos & domum habes ubique.* i. e. Tibi patria & bene est omnibus locis.
 (a) Et post Νᾶσος πελαγία, *insula maritima*, ridicule. Nam quae insula non est maritima? Sed potius: *quae non longe a continente sit*, quasi a πελάζῳ, unde Hesych. Πελαγίζειν, ἐγγίζειν, πλησιάζειν, nam Rhodus non procul a continente Asia.

Ib. in Anachars. S. 101.

Οὗτος ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων,
 καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, εἰς ἐπέλεσαν βίον, καὶ
 τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἐπη ὀκτακόσια.

Interpr. *Ad frugaliorem ac viliorem victum.* Videntur an non ἐπέλεσια potius modum bene transi-
 gendi significet.

Ib. S. 102. E. A. p. 65.

"Ἐνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἐλθὼν ἔφη, νῦν αὐτὸς ἐν τῇ
 πατρίδι ἔιναι.

Omnino ἐλθὼν in ἑλών mutandum, dein recte
 cum Casaubono αὐτὸν pro αὐτὸς ponendum: ἐλών
 vero hic est: *arripiens responcionem Solonis contra se
 prolatam, & eam pro se ipso in instanti contra ipsum So-
 lonem vertens.* Simili sensu adhibetur etiam ista
 vox apud eumdem Laert. l. IV. Vit. Carnead. Segm.
 63. "Οὐτεν ἐνσόχως ἐλόντες αἱμετραδοι, ubi quidem
 male Kühnius ἐλόντε legendum voluit; sic prom-
 te ἐλόντα mulier Cananea apud Matth. XV: 27.
 sermo.

(a) Si conjecturæ locus adhuc supersit, legerem:
 Πολλοὶ μὲν ἐντὶ νῆσοι (vel νῆσοι) ἐτεροι. Id quod seqq. ver-
 ba postulare videntur. J. W. H.

sermonem Salvatoris respondit: Ναι Κύριε· καὶ γὰρ
τὰ πυνάρια ἔδιεις απὸ τῶν φίλων. &c.

Ib. in Epimenid. S. 110.

"Οθεν Ἀθηναῖοι τῷ τε λοιμῷ κατεχομένοις ἔχρη-
σεν ἡ Πυθία καθῆραι τὴν πόλιν· οἱ δὲ πέμπτοι &c.

Lego: "Οθεν Ἀθηναῖοι ὅτε λοιμῷ κατεχομένοις ἔχρησεν
ἡ Πυθία καθῆραι τὴν πόλιν πέμπτοι.

Ib.

Τῷ προσήκοντι Θεῷ.

Interpr. loci ejus proximo Deo. Verto. *Deo conve-*
nienti. Mihi suspicio est pro ἀνωνύμως βωμάς, po-
situm fuisse ἐνοδίας. Εἰνόδιος, τοῖς πρὸς τῇ ὁδῷ οἰκίᾳ
ἴχναιν. Hesych.

Ib. S. 113.

'Αλλ' αἶκε Πειστεράλος καταχεθῆ τὰν πόλιν.

Scribendum existimo καταχέθη. Hesych. σχέθω,
κατέχω: & contra mentem Menagii ἐλευθεριώζαντας
servandum.

Ib. S. eod.

"Αι δέ πη πλατείῃ ἐγκύρωσαντι τοι τήνω τοι φίλοι,
δειμάνω μή τι δεινὸν πάσθης.

Hoc δέ πη πλατείῃ merito suspectum est, unde lo-
cus iste varie a variis tentatus: Aldobr. vertit: Sed
si alicubi apertis in locis ejus tibi amici occurrant, ne
quid mali tibi accidat timeo. Meib. Si vero illius amici
forte ut fit in itinere inciderint. &c. If. Casaub. putat
legendum esse πλατείας; & πλατείαν continentem di-
ctam existimat: addit tamen posse etiam πλατείας

positum videri pro πλαντας subaud. γν̄c. Menag. aliqua ex parte Casauboni subscriptit conjecturæ; dubitat tamen an non legendum sit αἱ δὲ πη πλαντῆς ηγ̄η ἐγνύστων τοι τίνω φ. i. e. si vero alicubi vagus fueris, & occurrit tibi ejus amici. vel αἱ δὲ πη πλαντῆς, ἐγνύστων τίνω ποι φ. si quo vageris, occurrit tibi alicubi ejus amici. Imo & Kühnius heic symbolum suum assert, & existimat legendum esse αἱ δὲ πη πλαντῆς, si vero alicubi inter vagandum, vel in errore, ac si a πλαντῶ, quod πλανῶ, esset deductum. Ast nullum horum veram huic loco medelam attulisse prorsus sum persuasus, nec nova vocabula fingenda, ubi commodior medicina haberi potest; Quare omnino legendum puto: αἱ δὲ ἐπ' ἀλᾳ τοια ἐγκ. τ. τ. φ. Epimenides enim Solonem exulem hinc inde errantem, cum dehortatur ab isto errore, & ad se in Cretam invitat, quando dicit, τὸ δὲ μὴ ἀλᾶθαι, αἱλ' ἐρπε ἐς Κρήτην ποθ' ἄμυνε, infert αἱ δὲ ἐπ' ἀλᾳ &c. quod si enim ejus, sc. Peistrati, amici in ista vagatione in te inciderint, metuo ne quid mali patiaris.

Ib. S. 114.

Ιδόντες γένν (sc. Ἐπιμενίδην) τὴν Μενυχίαν παρόντας, αἰγνοεῖν, Φάνας, αὐτὸς, στων πακῶν αὐτιον ἔσαι τῷ τὸ χωρίον αὐτοῖς ἐπεὶ καὶ τοῖς ὁδῶσιν αὐτὸν διαφρενῆσαι. - Λέγεται δὲ ὡς καὶ πρώτος αὐτὸν Ἀιακὸν λέγοι, καὶ Δακεδαιμονίοις προείποι τὴν ὑπὸ Αρκάδων αὐλωσιν.

Verba hæc λέγεται ὡς καὶ πρώτος αὐτὸν Ἀιακὸν λέγοι
merito H. Casaubono & Menagio suspecta erant,
nec tamen ab iisdem emendata. Interpretes ea-
dem sic reddunt: Fertur & Epimenides primus se Ae-

cum

cum dixisse. At, bone Deus! quo pacto hoc ulla-
tenus esse possit, ut Epimenides primus se Ae-
cum dixerit? quid an non diu ante bellum Troja-
num Aeacum avum Achillis vixisse pervulgatum
est? hoc forte videns I. Casaub. malit legisse πρωτον,
ut esset Epimenidem prius Aeacum nominatum
fuisse. Ego Eruditis considerandum propono an-
non verissimum sit Auctorem scripsisse λέγειαι
δὲ ὡς οὐ πρωτος αὐτὸς Αἰακὸς λέγειαι, ut sit: Fertur au-
tem quod primus, longe ante Epimenidem, hoc ip-
sum, vaticinium nempe de Munychia, Aeacus præ-
dixerit: & suspicor hunc Aeacum, de quo ista fa-
ma ferebatur, eumdem fuisse, cuius in honorem
Athenienses apud Herodot. lib. V. c. LXXXIX.
fanum erexerunt, & quem apud eumdem l. VIII.
c. LXIV. universa Classis Græcorum apud Salami-
na congregata in auxilium contra Persas implora-
runt. Vid. & de isto Aeaco Strabon. l. VIII. p.
430. [a]

Y 4

Ib.

[a] Hanc Conjecturam Cl. Auctor Specimini suo Phi-
lolog. A. 1695. inseruit, ad eam autem ejus Respondens
D. J. CHR. ISELIUS (summus dein Polyhistor, Philolo-
gus ac Theologus noster b. m.) in suo Exemplari (quod
nobis Vir Ampliss. D. J. RUDOLPHUS ISELIUS J. U. D.
Seren. Princip. Bada. Durlac. a Consiliis Aul. & Reg. Be-
rolin. Societ. Scient. Soc. &c. pro liberalitate sua inspici-
endum dedit, cui propterea hic publice gratias agimus)
sequentia adnotavit: Male, meo quidem judicio, & lon-
ge præferam Casauboni conjecturam legentis πρωτον, prius.
Sensus est: Epimenidem prius Aeacum se appellasse, scili,
cet tempore Belli Trojani. Ut nimis Pythagoras dice-
bat, ante se Euphorbum fuisse appellatum; sic Epimeni-
des, qui, ut est in sequentibus, προσεποίησε πολάρις αὐ-
βεβιωνέαν, dicebat olim se fuisse Aeacum nominatum.
Adde, quod si quidem hæc emendatio vera esset, dicen-

Ib. S. 115.

Καὶ δὴ καὶ ἐλίθιοσαν πρὸς Ὀρχομενῶν.

Scribo: ἐλίθιοσαν. Si non fallor crebrius occurrit apud Herodotum.

Ib. L. II. Anaxag. S. 7.

Οὐ φρονίζων τῶν πολιτῶν· ὅτε καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα· Οὐδὲν &c. Scribe: "Οὐδὲν.

Ib. S. 8.

Καὶ μείζω τῆς Πελοποννήσου. Scribe: ἡ μείζω.

Ib. S. 11. E. A. p. 86.

Ἐπὶ πλεῖον δὲ προσῆναι τῷ λόγῳ Μηλέοδωρον.

Legendum videtur προτείναι τὸν λόγον· sive τῶν τὸν λόγον.

Ib.

dum fuerat non Epimenidem, sed Aeacum Lacedæmoniis cladem ab Arcadibus imminentem vaticinatum fuisse: At qui diserte id vaticinium Epimenidi tribuitur in sequentibus: Κροτί τε προειπεῖν τὴν Λακεδαιμονίων ἡτταυ ὑπὸ Αργάδων, παθάπερ προείρηται. Sed in eo errat Dn. Auctor, quod Aeacum istum diu antea vixisse arbitratur, atque adeo ante Epimenidem, putatque eundem esse cum eo, cuius auxilium, teste Herodoto, Clavis Græcorum apud Salamina congregata contra Persas imploravit. Atqui Salamnia illa pugna, adeoque & Aeacus iste 100. demum annis post Epimenidem, quippe qui Pisistrati & Solonis temporibus vixit, exstinxit. Qui ergo ille ante Epimenidem id vaticinari potuerit? J. W. H.

Ib. S. 13.

[¶]Οτε καὶ αἱ φοῖβων. Scribendum forte: ὅθεν.

Ib. S. 15. E. A. p. 89.

Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀναξαγόραι, ὃν ἐν
χρέον πάντα· αὐτὸν ὁ μὲν ἦν ἔντωρ Ἰσοκράτεος· ὁ
δὲ αὐδερικηνόποιος, ὁ μέμνηται Ἀντίγονος· ἄλλος
Γραμματίος Ζηνοδότεος.

Quid sibi velit ὃν ἐν χρέον πάντα non satis liquet:
Aldobr. vertit, *quorum in nomine omnia*. Ambr.
non melius: M. Casaub. vult esse, *qui non nauici
omnes*. Mibi videtur omnino in ἐν χρέον subaudien-
dum λόγῳ esse, & tum erit χρέοντων, χρέμιας
φροντίδος, χρέοντος λόγος ἀξιών: & proin locum ita
scribendum existimo: αλλ' ἐν χρέον πάντες· ὃν ὁ μὲν
ἦν ἥπτ. &c. vel ὃν ὁ μὲν ἦν ἥπτωρ. &c. Γραμμ. Ζηνο-
δότεος· αλλ' ἐν χρέον πάντες, vel αλλ' αὐτῶν ἐν χρέον
πάντα: *Sed omnes hi nullius existimationis, nullius pre-
tii sunt: vel omnia ipsorum nullius valoris sunt.* (a)

Ibid. in Archel. S. 16.

Y 5

"Ελεγε

(a) Idem Vir Summus J. CHRIST. ISELIUS ibid. ad
h. l. scribit: *Ego non assentior Auctori; Etenim Anaxago-
rae Statuarii, & insignis statuæ in Olympia consecratæ, &
ab eo fabrefactæ, meminit Pausanias in Eliac. ut adeo
non possint ejus opera videri χρέοντων.* Ego τὸ ὃν ἐν χρέον
πάντα reddiderim: *Quorum omnia interierunt.* Similis
videtur Phrasis, quæ est apud Demosthenem: *Μηδὲν εἶναι,
mortuum esse, & in Act. Apost. c. V. v. 36. ubi de
Theuda ejusque affeclis: Διελύθησαν, καὶ εἰς χρέον ἐγένονται.*
J. W. H.

"Ελεγε δὲ (sc. Ἀρχέλαος) δύο αἱτίας εἶναι γενέσεως, Θερμὸν καὶ ψυχρόν . . . Ο δὲ λόγος αὐτῷ στῶς ἔχει τηκόμενον φησὶ τὸ θέρμαρε ὑπὸ τῷ θερμῷ, καὶ δὸ μὲν εἰς τὸ πυρώδες συνίσταται, ποιῶν γῆν· καὶ δὲ περιφέρει, αἴρεται γεννᾶν.

Quæ Aldobr. ita vertit: Rerum autem ortus duo esse initia ajebat caliditatem & frigiditatem. . . . Ratio autem ab eo sic instituitur, humorem, inquit, calore liquefactum, perinde ut ex ignea concrescit natura, (ac si esset εἰς τῷ πυρώδες) sic terram efficere: ut vero diffluit, sic aërem gignere. Ambros. Duas esse generatio- nis caussas assertebat, calidum & frigidum. . . . Hac autem ratione nitebatur: Lquentem calore aquam, qua in igneam naturam consistit, terram efficere, &c. Hem! aquam a calore liquefactam quatenus in igneam naturam consistat, terram efficere! Quis unquam tale quid Archelaum loquutum esse, aut Laertium scripsisse somniare ausit? Certe Heraclitus & Hippasus Metapontinus, qui quidem ignem principium rerum statuerunt, in consimili materia longe aliter loquuntur apud Plutarch. in π. τῶν ἀρέτων φιλος. lib. I. c. 3. Τέττας δὲ (τῷ πυρὸς) καλασθεννυμένος, ποσμοποιεῖσθαι τὰ πάντα. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ παχυμερέστατον αὐτὸς εἰς αὐτὸς συστελλόμενον γῆν γίνεται. Certissimam itaque corruptionem hujus loci & quidem in voce πυρώδες esse existimo; pro qua nullus dubito scriptum fuisse πυλώδες, aut si hoc non placet, potius παχώδες: (a) unde apud Plutarch. in πρῶτ. ψυχρ. alii Philos. de terræ concretione quomodo contingat dicentes sic lo- quun-

---

(a) Quid si legatur πυκνώδες? J. W. H.

quuntur: "Οταν ἐπιπλὴ μὲν τὸ υγρὸν, ἐνθλιβῆ δὲ τὸ θερμόν· ὅθεν οὐ μὲν ἐν βάθει γῆ πάχος ἔστιν ὡς ἐπεῖν καὶ πρύτανος ἀπαρτα. Si non tale, certe non dissimile; & mens Archelai erit, *Aquam a calido seu igne solutam & liquatam quatenus ejus portio in lutosam & crassam seu solidam materiam concrescit, producere terram; quatenus vero subtilior ejus pars circumfluit, aërem. Frustra interim, ne & hoc obliviscamur, hic est Meibom.* & qui ipsi suffragatur Menag. qui pro Φυχρὸν, υγρὸν ponendum esse contendit: omnino enim illud retinendum est, & quidem per τὸ Φυχρὸν nil aliud hic intelligi quam τὸ υδωρ quod υγρὸν, abunde liquet; & apparel hinc Archelaum etiam ex illis fuisse, qui aquam τὸ πρώτως Φυχρὸν dixerent, quales fuisse Empedoclem & Stratonem Plutarch. in π. τ. πρ. Φυχ. dicit: Similiter Parmenides per Φυχρὸν terram intelligit, sic n. Aristot. Physic. lib. I. c. 5. Παρμενίδης θερμὸν καὶ Φυχρὸν ἀρχὰς ποιεῖ· ταῦτα δὲ προσαγορεύει πῦρ καὶ γῆν. Quo pacto tamen Plutarchus cum Laert. de Archelao conveniat nondum video: sic enim ille in π. τ. ἀρετ. τ. φιλ. lib. I. c. 3. Ἀρχέλαος Ἀπολλοδώρος Ἀθηναῖος ἀρέτη ἀπειρον, [sc. ἀρχὴν τῶν ὄντων ἔλεγε] καὶ τὸν περὶ αὐτὸν πικνότητα καὶ μάνωσιν· τέταν δὲ τὸ μὲν εἶναι πῦρ· τὸ δὲ υδωρ.

Ibid. in Socrate S. 29. E. A. p. 98.

Ἐυθύφρονα δὲ τῷ πατέρι γεωφάμενον ξενίας δίκην,
περὶ ὃσις τῶν διαλεχθεῖς αἰπήγαγε.

Interpp. Euthyphrona autem qui peregrinitatis *judicium*, diem, patri intenderat, &c. Falsum hoc esse recte observat I. Casaub. ut enim Plato in *Ευθύφρ.* οὐρανος erat hæc δίκη non ξενίας: quare ille pro ξενίας

repo-

reponendum cum Ant. Mureto censet ξενοκτονίας: optime quidem quod ad sensum, nam ille qui per Euthyphronis patrem moriebatur erat ejus ξένος, sic enim Euthyphron. apud Plat. c. I. ἐπεὶ ὅγε αἴποθανὼν, πελάτης τις ἦν ἐμός. καὶ ὡς ἐγεωργώμεν ἐν τῇ Νάξῳ ἐθύτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Ego potius Laërtium ἀξενίας scripsisse putem, quod facillime per vocalis & obliterationem in ξενίας transire poterat.

Ib. S. 47. E. A. p. 108.

Τῶν δὲ διαδεξαμένων αὐτὸν, τῶν λεγομένων Σωκρατικῶν, οἱ κορυφαιότατοι μὲν Πλάτων, Ξενοφῶν, Ἀντιθέντης· τῶν δὲ φερομένων δέκα οἱ διασημότατοι τέσσαρες, Αἰχίνης, Φαίδων, Ευκλείδης, Αρίστιππος. λεκίέον δὲ πρώτον περὶ Ξενοφῶντος. εἶτα περὶ Ἀντιθέντης ἐν τοῖς Κυνικοῖς. ἐπειδὴ περὶ τῶν Σωκρατικῶν. εἴθ' ὅτῳ περὶ Πλάτωνος· ἐπεὶ καὶ ἄρχει τῶν δέκα αἰρέσεων, καὶ τὴν πρώτην Ἀκαδημίαν αὐτὸς συνεσήσατο. ή μὲν ὅν αἰκολογθεῖα τοτὸν ἔχετω τὸν τρόπον.

Hic Auctor ostendere vult ordinem, quem porro observaturus esset in describendis Vitis Philos. proin levi brachio neutiquam, ut hactenus quidem factum, illa sunt tangenda, verum accuratius dispi ciendum num sequentia cum istis conspirent: Ubi attendenti contraria fere omnia occurrent; Primo scribit se dicturum de Xenoph. quod equidem statim fit post absolutam Vitam Socratis: dein hic sequitur de Antisthene in Cynicis, & post de Socratis dicturum, ast demum lib. VI. Antisthenis ut & reliquorum Cynicorum Vitæ habentur, Socraticorum vero mox Xenophonem insequuntur,
&

& totum librum istum secundum absolvunt, quem claudit his verbis: Καὶ ἔτοι μὲν ὁ Σωκρατικός, καὶ ὁ ἀπὸ αὐτῶν μετιτέον δὲ ἐπὶ πλάτωνα: & quidem tertium totum librum in Vita Platonis constituit, de quo tamen hic ultimo post Cynicos scriptum iri promittitur. Fœde itaque istum locum corruptum esse, & transposita omnia appetet, nec quod mireris a quoquam huc usque istud observatum: Ea proin ita ordinanda & scribenda sunt: Λεκτέον δὲ πρῶτον περὶ Ξενοφῶντος. ἐπειτα περὶ τῶν Σωκρατικῶν. εἶθ' οὕτω περὶ Πλάτωνος, ἐπεὶ πατάρχει πρώτης τῶν δέκα αἰρέσεων, καὶ τὴν πρώτην Ἀκαδημίαν αὐτὸς συνεστήσατο. εἶτα περὶ Ἀντιθέντας ἐν τοῖς Κυνικοῖς. Ubi insuper notandum me pro πατάρχει τῶν δέκα αἰρέσεων ponendum esse non absque caussa existimare πατάρχει πρώτης τῶν δέκα αἰρέσεων. Plato namque, ut notum est, non decem Sectarum (ut alias sensus esset) auctor erat, sed certe primæ solūm earum decem, quas Laert. in proœmio sui Operis S. 18. Ed. Amst. p. 12. enumerat his verbis: Τῇ δὲ ἡθικῇ γεγόνασιν αἰρέσεις δέκα, Ἀκαδημαϊκὴν, Κυρναϊκὴν, κ. τ. & verisimillimum mihi est imperitos Librarios istud πρώτης reliquisse, superfluum illud existimantes propter sequens πρώτην, qualia scoli illi plurima fecerunt: qua de re magnopere Viri eruditī semper conqueri necesse habuerunt. Quod si tamen πρώτη nullatenus placet, non dissimile tamen adjiciendum omnino existimo: & qui melius & plausibilius quid attulerit, nā debitas illi gratias lætūs habuero.

Ib. in V. Aristippi S. 91. E. A. p. 134.

Τὸν σοφὸν μήτε φιλονίσειν, μήτε ἐραθήσεσθαι, ηδοσιδαιμονήσειν· γίνεσθαι δὲ ταῦτα παρὰ κενὸν δόξαν.

Istud

Istud ἐρχαθῆσθαι merito suspectum esse debet: nam quo pacto verisimile sit τὸ ἐρχαθῆναι damnasse istos Philosophos Cyrenaicos? qui οὐδοντν, τὸν λεῖαν κίνησιν, τὸ τέλος esse statuerunt, & quorum Secta originem habuit ab Aristippo, qui Διονυσίου πότε, τριῶν ἑταρῶν ψυχῶν, μίαν ἐκλέξασθαι κελεύσαντος, τὰς τρεῖς απήγαγεν, ἐιπὼν, Όυδε τῷ Πάριδι συνίνεγκε μίαν προηγίναι. ut Laert. lib. II. S. 67. E. A. p. 119. Imo & quod plus est Theodorus, qui ab eodem fonte sua hausit, aperte docuit, ut Id. ib. S. 99. E. A. p. 138. Ἔυλογον εἶναι τὸν σπεδαῖον κλέψειν τε καὶ μοιχεύσειν καὶ ιεροσυλήσειν ἐν καιρῷ. μηδὲν γάρ εἶναι τέτον αὐτοχρὸν φύσει, τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης αἴρομένν, ή σύγκειται ἔνεσα τῆς τῶν αἰφρόνων συνοχῆς. φανερῶς δὲ τοῖς ἐρωμένοις ἀνευ πάσους υφοράσσεως χρήσεσθαι τὸν σοφόν. Quare omnino pro ἐρχαθῆσθαι scribendum puto ἐρδίστεθαι quod φιλονεκάγειν. Hanc meam suspicionem etiam confirmat & auget illud quod additur, γίνεται δὲ ταῦτα πάρα κενὸν δόξαν, quod non est, ut male Interpr. inanis opinio, sed ipsa νενοδοξία, inanis gloria studium & captatio: Certe si quae alia hæc tria φθόνος, φιλορεκία, & δεισιδαιμονία ortum suum debent tali νενοδοξίᾳ, gravissimo & homini ita familiari vitio, ut non immerito Plato dixerit, ut testantur Nicephor. Callist. lib. XIV. c. 10. ut & Athen. Dipnosoph. l. XI. τὸν νενοδοξίαν, ὡς τελευταῖον χιτῶνα τὸν ψυχὸν ἀποτίτεσθαι.

Ib. S. 93. E. A. p. 135.

Εἶναι δὲ τὸν σοφὸν, προκοπήν τε αἰπολέσπεστι καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις.

Aldobr. *Essē autem sapientem, atque etiam in philosophia, & in aliis progressionem relinquunt.* Ambr. *Essē autem*

autem sapientem cui profectum quendam in philosophia cæterisque in honestis artibus relinquunt. Pessime: Is. Casaubonus quin locus iste corruptus sit nullus dubitat, sanatum tamen putat si σιγμὸν post σοφὸν ponatur: ita quidem ut tum verba, εἶναι δὲ τὸν σοφὸν, ad proxime præcedentia referantur, posteriora vero ad quæstionem olim in scholis vexatam, quid esset προπότην & an esset? ita ut dicat Laertius Aristippum προπότην ἀπολείπειν. Verum locum istum distinctionem post σοφὸν prorsus tollendo, & τε in τοῖς mutando, omnino sanatum judico, ut sit: σοφὸν προπότην τοῖς ἀπολ. & sensus erit: Sapien-tem esse eum, qui faciat, ut proficiant & progrediantur ii, qui deficiunt tum in philosophia, tum in reliquis re-bus.

Ibid. in V..Mened. S. 130. E. A. p. 155.

"Ἐτικὴ μᾶλλον ἀτειρότερον ἐνέκειτο, δεινὺς ἐπὶ τῆς θυσίας, ὡς χρή πάντα καιρὸν φιλοσόφων αἰγάλευ.

Hæc morbo eoque non levi laborare in confessio est; quem proin ut sanitati pristinæ redderent docti Viri, ast nisi me maxime fallo, οὐκ ἐπιτετευχμένως, sategerunt. Primo τὸ ἀτειρότερον non video cur in Lond. & Amst. loco τὸ ἀυτορότερον, quod cœt. Editt. & Msc. Reg. habere dicit Menag. im-positionum sit: nec Kühnii ἀτηρότερον melius: omni-no ἀυτορότερον servandum puto. Illud autem δεινὺς ἐπὶ τῆς θ. majorem difficultatem habet: Amst. prorsus omittit ἐπὶ τ. θ. Is. Casaub. vertit, probans per illa quæ de sacrificio dixerat, & dicit forte legendum esse δεινὺς ὡς ἐπὶ τ. θ. & sic putat perspicuam magis fore sententiam. Kühnus operosius longe curam hujus loci molitur: primo ex θυσίας invertit πυρίας,

&

& dein istud ex παρρησίᾳ corruptum putat, ut fuerit ἐπὶ τῆς παρρησίᾳ, pro libertate loquendi, per summam loquendi libertatem. Verum neutquam hisce subscribere possum, potius existimo scribendum esse: Δευνὸς ὡς & μόνον ἐπὶ τῆς Γοιας, οὐδὲ ὡς χρήν. Φ. n. a. & sic planissima erunt omnia, sensus enim: Et eo adhuc acerbius, vehementius instabat, ostendens non solum in festo, sed semper philosophos audiendos esse: Si legantur quae proxime hisce apud Auctorem præcedunt, ista emendatio minus forte improbabitur. (a)

Ib. S. 137. E. A. p. 159.

Καὶ πότε Φασὶν Ἀρχιπόλιδος τριχίλαιος αὐτοῖς διοςγράψαντος, σηριζομένες περὶ τὰς τις δεύτερος ἀργητοῦ λαβεῖν.

Quid hic sibi velit σηριζομένες, quod etiam habent Edit. Stephani & Basiliensi. ut & alii Codd. ut dicit Menag. nec non & Codd. Arundel. ut Th. Gale in Var. Lect. Laërt. omnino sum nescius: pro hoc Edit. Lond. habet ἐριζομένες, quod & Aldobr. & Ambrosi. legerunt, vertunt enim, ambobus contendibus, cum esset orta amica contentio: Verum istud ἐριζομένες concoquere cum Menag. neutquam possum. Proorsus suspicor scribendum esse ὡς ἐριζομένες, quod facillime in σηριζομέν. vel ἐριζομέν. corrupti potuit; & quidem ὡς ἑταῖραι est ὡς ἑταῖραι, & sumitur communiter de iis, qui se invicem trudunt & repellunt, ubi quilibet prior aliquo in loco esse, vel ali-
quid

(a) Hunc Laërtii locum varie valdeque ingeniose sanctati restituere conator V. Cl. WILH. TRILLERUS in Obser. Crit. l. IV. c. 3. quo curiosum Lectorem alegamus. J. W. H.

quid accipere nititur, & propterea alios a se removet;
Sic apud Aristoph. πλάτ. δρ. β'. σκ. β'. σ. ή.

Δεινὸν γὰρ ἐι τριωβόλῳ μὲν εἴνεκα
'Ωστιζόμεθ' ἔκαστος ἐν τῇ καλπίᾳ,
'Αὐτὸν δὲ τὸν πλάτον πάρειν τῷ (non τῷ ut
vulgo scrib.) λαβέν.

ubi Scholiaſt ὠστιζόμεθα, ὠθέμεθα. παρὰ τὸ ἔξω-
θεῖν τὸν ἐπερχόμενον. Hic autem accipitur de iis,
qui se invicem protrudunt, & ita monent, ut ante se
aliquid sumant, & priores accedant. Sic itaque hic
ὠστιζομένος περὶ τῆς τίς δεύτερος ἄρη designat, Mene-
demum & Asclepiadem se invicem trusisse, & unum al-
terum hoc modo hortatum fuisse ut prior acciperet, & ita
certasse inter se de eo quis posterior sumeret; Nam pro-
pter amicitiam arctissimam & φίδεν τι διαφέρουσαν πο-
λάδε φιλοσογγίας, ut ibid. Laert. alter alteri prio-
rem sumendi locum concedere cupiebat, & sic
cum neuter alterum præcedere volebat, neuter
sumvit.

Ib. S. 138.

'Ο μέντοι Ἀσκληπιάδης προκατέστηψεν ἐν Ἐρείρειος
γηραιὸς ήδη, συζήσας τῷ Μενέδημῳ σφόδρος ἐπίε-
λῶς ἀπὸ μεγάλων· ὅτε καὶ μετὰ χρόνον ἐλθόντος
ἐπὶ κῶμον ἐρωμένῃ τῷ Ἀσκληπιάδῃ, καὶ τῶν νεο-
νίσκων ἀποκλειόντων αὐτὸν, ὁ Μενέδημος ἐκέλευσεν
εἰσδέχασθαι, εἰπών, "Οἱ Ἀσκληπιάδης αὐτῷ, καὶ
καῖος γῆς ὦν, τὰς θύρας ανοίγει.

Gravis in hisce latet error, totum proin locum
prolixius exscriptisse non piget, nec ille quidem a
quopiam hactenus observatus est, unde si Interpp:
versiones minus congruae fuerint, mirum nullum

Tom. IV.

Z

cui:

cuiquam debet esse: en Ambrosii suam (Aldobr. non meliorem), posteriorum quidem tantum , cum in illis præcipua lateat difficultas : Fertur post aliquantum temporis cum Asclepiadis amasius ad convivium venisset , arcerentque illum januis adolescentes , Menedemum jussisse introduci , ac dixisse , Asclepiades etiam sepultus ei januas aperit . Hem ! quid amabo te hic cum Asclepiadis amasio ? Mirum est quenquam , nisi pituita nares penitus obstructum , vitium in hisce non agnovisse ; Utique Auctor hæc posteriora apposuit in testimonium prioris suæ assertionis , quando dicit Asclepiadem jam senem γηραιὸν ἵδη ante Menedemum e vivis excessisse : unde quo pacto ista de amasio illius quadrent non video . Itaque ante omnia assero , omnino servandum esse τὸ ὄτε Edit. Lond. post μεγάλων , nec caussam ullam esse cur in Ed. Amst. nuperrima mutatum sit in ὥστε : dein dico in transitu μὲλα χρόνον non aliud hic designare quam serius , tardius , post tempus : tandem vero , in quo præcipiuus cardo vertitur , scriendum pro ἐρωμένῳ , ἐρομένῳ : & tum sensus erit : Unde cum Asclepiades tardius & post tempus ad solenne convivium , quod Menedemus celebrabat , venisset , nec rogante eo , ut intromitteretur , Juvenes ipsi aperirent , sed excluderent , Menedemus jussit , ut intro ipsum admitterent , adjiciens sibi quondam Asclepiadem , utpote Seniorem & proin morti vicinorem , & apud inferos fores aperitum . Qui contulerit ista cum prioribus clarissime nexus cum illis videbit .

Ibid. lib. III. in Vit. Platon. S. 10. E. A. p. 171.

Epicharini acutissimi simul Philosophi & Poëtæ versus habentur sane quam elegantissimi , qui tamen adeo corrupte vulgo leguntur , ut vix metrum

trum agnoscat: Isac. certe Casaubonus cum aliis dicit eos esse Jambicos tetrametros, ad quos ut eos redigat, pro lubitu tum voces immutat, omittit, aut etiam alias inserit; Cum tamen sint trochaei tetrametri catalecticci; Si tempus & spatium hisce destinatum plura concederent, plura de his versibus dicenda essent, quæ alii commodiori loco servabo: pauca solum, præsertim quæ ad ordinis, cum & is sit distractus, versuum restitucionem, tum aliorum in eisdem emendationem pertinebunt attingam: a v. 3. ita legitur vulgo:

Ἄλλοι λέγεται μὲν χάος πρᾶτον γενέθλιο τῶν Θεῶν.
Πῶς δέ κ' ἀμάχανόν γ' ἀπό των μηδὲν ὁ ττι
πρᾶτον μόλοι.

Οὐκ ἀρέσκει μόλε πρᾶτον ὅδεν, ὅδε, μὰ Δία δεύτερον.

Hos versus varii varie tum fingunt, tum expli-
cant, ego, aliis relictis, duos posteriores sic po-
nendos esse existimo:

Πῶς δέ κ' ἀμάχανόν γάρ πω τῶν ὅδεν ὅτι πρᾶ-
τον μόλοι.

Οὐ γαρέσκει μόλε . . .

Hinc amplius non video quid difficultatis tantum ista habeant; Epicharmus sine omni dubio in hisce contra πολυθεῖαν disputat, & dum adversarios, utpote Pythagoræ dogmatibus imbutus, cum fuerit ejus Discipulus ut Laert, lib. VIII. retrahere conatur ad παλέρα τῶν ὅλων καὶ Δημιουργῶν, ut ex mente Pythagoræ apud Hierocl. in aureolo hypo-
mnem. in Pythag. aur. Carm. Ed. Lond. p. 18. &
ad τὴν αἰεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχεσσαν ἐνέργειαν τῷ Θεῷ, τὴν
αἰδίως καὶ ἀτρέπτως τὰ πάντα πρὸς τὸ εἶναι παράγοσσαν,
ut ib. p. 29. & tandem, cum adversarii reponen-

rent, suos Deos, Solem, Lunam, alios, semper, & eosdem fuisse & esse, ipsis objicit: At dicitur tandem a Vobis ipsis Chaos ante hos Deos extitisse; adversariis super hoc consulis insuper addit: ita impossibile est, & inextricabilem difficultatem involvit, ὅτι οὐδὲν τίνος πρῶτον μόλοι, ut, quicquam aliquo prius extiterit, vel ut Chaos, ut τὸ nihil ante aliquid, ante id quod re vera existit: non enim quicquam, pergit, prius aut posterius productum est; Et apparent ex his Epicharmum ejusdem de ortu rerum cum Anaxagora sententiæ fuisse, qui ap. Laërt. L. II. in Vit. Anax. S. 6. E. A. p. 82. Πάντα χρύματα ἦν ὄμηρον vel cum Lino, a quo & ipse Anaxagoras sumissæ videtur, qui ap. eund. Laërt. in Proœm. S. 4. E. A. p. 4.

**Hv πόλει τοι χρόνος ἔτος, ἐν ᾧ ἀμφα πάντα ἐπεφύκει.*

Quod meam explicationem τε χάσε attinet, omnino sum persuasus Antiquissimis illis, ut Hesiod. dum Theog. v. 116. Ἡτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένεται, & apud Aristoph. Ορνιθ. Χάος ἦν, καὶ νῦν, ἐρυθός τε μέλαν πρῶτον, καὶ τάρταρος ἐνεγύς: non idem per Chaos intellectum venisse, quod Ovidio, Metam. l. I.

Unus erat toto naturæ vultus in orbe,
Quem dixerat Chaos, rudis indigestaque moles.

Non dubito affirmare illos per illud nihil aliud voluntisse, quam τὸ κενὸν, vacuum, inane, & revera τὸ nihil; Aristoteles equidem, φυσικ. ἀρχαῖς. L. IV. c. i. hoc satis ostendit, quando hæc dicit: Τὸ γεγόνον τόπος δὲ εἴη ἐσερημένος σώματος. δόξει δὲ δὴ καὶ Ἡσίοδος ὁρθῶς λέγειν, ποιήσας πρῶτον τὸ Χάος. - - - δέον πρῶτον ὑπάρξαι χώραν τοῖς θεοῖς. Sic etiam

Gram.

Grammaticus Hesych. merito abyssus eruditio*nis*
veteris vocandus, χάος, χώρωσις, καὶ τὸ κενὸν.
hinc est, quod etiam de iis quae evanuerunt, quae
desolantur, εἰς χάος, εἰς ἐρήμωσιν illa abiisse dice-
bant: hinc etiam pro ætheris ipsa vastitate a Poë-
tis vox χάος usurpabatur, ut præter Aristoph. in
νεφελ. Simmias Rhod. qui in πλεγύ.

Ἐρπέθ' ὄπωνθ', οὐτ' ἐρπεῖ
Δι αὐθίρας
Χάος τε.

Reliquorum Epicharmi versuum huc pertinentium
emendatio, quae cum aliorum & vulgari lectione
eorum conferri poterit pro lubitu, heic enim loci
& temporis satis non est ut id fiat, nec ut ratio
eiusdem reddatur, cum ad alia properemus; sic
instituatur:

v. 5.

Τῶν δέ γ' ὃν ἀρμες νῦν ὁδε λέγομεν μέλει τάδε ἔμενει
Αἱ πόλι ἀριθμόν τις - - -

v. 10.

Οὐδὲ μάν, γάρ αἱ πόλι μέτρον παχὺ ἐὸν ποιεθέμεν
Λῆ ἐτερον σερβὸν μᾶκος, ή τῷ πρόῳ ἐόντος απόλαμψεν,
Ἐτιχ' ὑπάρχοι καῖο (τῆν melius) τὸ μέτρον γάρ
γαρ ὁδε; νῦν ὅρη
Καὶ τῶς αὐθίρωπως ὁ μὲν γαρ ὀνυξεθ', ὁ δέ γα
μον φθίνει.

v. 15. vulgo est 16.

Ο δέ μετωπάσσει παῖταν φύσιν γέποκ' ἐν ταυτῷ μένει,
Ἄλλ' ἐτερον εἴη καὶ ἀν τὸ δὴ τῷ παρεζεταιότου.

Ibid. S. 16. E. A. p. 175.

Καὶ γὰρ τὸ Θῆλυ τῶν ἀλεκτορίδων γένος,
Ἄλλης καὶ λαμπεῖν ἀτενὲς, εἰς τιμῆς τέκνας
Ζώντ', αὐλλ' ἐπωάζει καὶ ποιεῖ ψυχὴν ἔχειν.
Τὸ δὲ σοφὸν καὶ φύσις τόδις οἶδεν ὡς ἔχειν
Μόνα· πεπαιδεύται γὰρ ἄν ταῦτας ὑπό.

Postremos duos versus Ambros. ita reddit: *Hæc autem sapientia ut sese habeat, natura novit sola, ab ea quippe erudita est: Aldobr. Sapiens autem natura hæc novit quod habet sola: didicerunt enim rursus ab hac. Nugæ! quis sensus! quis quæsto nexus cum præcedentibus? At non mirum Interpretationes istas tam absurdas esse, cum significatio, quam habet heic vox πεπαιδεύται, prorsus non observata hactenus, ipsos latuerit: neutiquam enim hic παιδεύω signifcat quod communiter doceo, informo, erudio: verum liberos procreo, produco, παιδοποιῶ: & quidem hic de pullis Gallinaceis producendis & formandis sumitur, ut & vox τέκνον hic pullos Gallinar. & apud alios aliorum brutorum designat: ut apud Hom. Il. β'. v. 311. de pullis passerinis dicitur:*

- - - σεργοῖο νεοστοί, νήπιον τέκνα.

Similiter vocem παιδοφρόφεω, de homine alias tantum usurpatam, ut & vox παιδεύω, quod παιδοποιῶ, Philoftr. in Vit. Apoll. Tyan. L. II. c. VII. Ed. Paris. p. 73. de Elephantis usurpat, quando de iis dicit: Φύσει κακίημένοι τὸ φιλεῖν αἱ ἔτενον, προκύπτονται τε αὐτῶν καὶ παιδοφρόφεται. Et quidem huic meæ assertioni perquam commode suffragantem sese obtulit Hesychius non satis laudandus, qui πεπαιδεύθαται, per πεπαιδοποιθαται explicat. Sensus proin versuum Epicharini erit: *Hoc sapiens, istud arca-*

num, autem quomodo se habeat, quo pacto id fiat ut a solo incubatu gallinæ prodeant, natura novit sola, ab ista natura enim iidem sunt procreati & formati.

Ib. S. 53. E. A. p. 195.

‘Ο ἐμὸς παῖς τῷ σῷ παῖς (Menag. legend. vult τῷ σῷ παῖς) οὗτοι ἔτεροι εἰν, οὐδὲ αὐτός· - - εἰ δὲ οὐτός εἴτε τῷ ἐμῷ παῖς, οὐτός αὖν τῷ ἐμῷ παῖς, οὐτός αὖν εἴη παῖς.

Mendum omnino in hoc loco est, & negationem omissam esse certus sum: Scribendum ergo est: ‘Ο ἐμὸς όντες εἴη παῖς quo pacto enim alias hic esset τρόπος ἐπαγωγῆς κατ’ ἐναντίωσιν, εἰς δέ τῷ ἐρωτώμενῷ περὶ πάσας απόντισιν, αὐτολεθήσει τὸ ἐναντίον, [ut Auctor loquitur de isto argumento] non video; Et quidem ἀμφιβολία est in verbis, εἰ δὲ οὐτός εἴτε τῷ ἐμῷ παῖς. Vel enim sensus est, si idem est pater tuus qui patri meo: vel si idem est pater tuus qui pater meus: quare hic infertur a priori designato: qui autem idem est pater tuus qui patri meo, meus pater iste non poterit esse.

Ib. L. IV. in Vit. Polem. S. 17. E. A. p. 237.

Φησὶ δὲ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος εὖ τοῖς Βίοις - - . Φυγῆν δὲ (sc. Πολέμωνα) καὶ δίκην κακώσεως ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ὡς μειρακιοῖς συνόντα.

Omnino locum istum & integrum & sanum esse, puto, nec est cur Kühnius legendum putet καὶ δίκην (i. e. εἰς δίκην) ob causam malae tractationis, quam ei impingebat uxor: δίκην φυγῆν est loquendi formula in foro apud Græcos quondam usitatissima, & idem est quod accusari: ut τεύχω δίκην πα-

ρενομίας, apud Plutarchum in Pericle: Interdum δίκη omittitur, ut φεύγω φόνος, ἀνδροφονίας: ejus oppositum est διώκειν: unde Socrates apud Platon. in Ἐυθύφρο. quærit Eutyphronem, ἐστι δὲ δῆ σοι ὁ Ἐυθύφρων τίς οὐ δίκη, φεύγεις αὐτὴν οὐ διώκεις.

Ibid.

³Ἐν τε τοῖς Δεάρεσι αἰσυμπαθέσαλος οὐ (sc. ὁ Πολέμων) Νιοσράτης γάν πολε τῷ ἐπικαλεμένῳ Κλυταιμνήσρᾳ αἰναγνώσκοντός τι τῷ ποιῆτῇ αὐτῷ τε καὶ Κράτῃ, τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δὲ ισα καὶ μὴ αἰχθόσας.

Aldobrand. ista sic interpratur: *Igitur Nicostrato poëta qui cognomento Clytemnestra perhibebatur, nescio quid ei Cratetique aliquando recitante, ille quidem simul afficiebatur, hic vero sic, tanquam nihil audiret.* Non melius Ambrosius. Mendum turpissimum in hisce hæret, & miror quenquam illud nisi κολοκύνθας λιμῶνι latere potuisse: quid enim quæsto te, num quovis modo verisimile est Nicostratum istum Clytaemnestram vocatum? equidem Athenæus in Dipnosoph. saepius, & Jul. Pollux Onomast. l. 5. c. 16. Nicostrati hujus (nam alium a nostro fuisse Nicostratum his memoratum neutiquam credimus) mentionem faciunt: hujus vero cognomenti neuter meminit. Omnino illa hoc modo ponenda: Νιοσράτης γάν πολε τῷ ποιῆτῃ, αὐτῷ τε καὶ Κράτῃ, αἰναγνώσκοντός τι τῷ ἐπικαλεμένῳ Κλυταιμνήσρᾳ, τὸν μὲν οὐ λ. & ἐπικαλεμένῳ hic erit quod alias ἐπικαλεμένῳ dicitur, & subaudiendum simul est δραματος: & sensus erit: *In theatris fuisse Polemonem omnino immobilem, nec ab ullis passionibus abreptum: unde cum Nicostratus Comicus ipsi & Crateti partem suæ fabulæ,*

*bulæ, quæ vocabatur Clytaenæstra, recitasset, istum
quidem in affectus simul abductum fuisse, illum vero
forte ne audivisse quidem.*

Ibid. in Vit. Crantoris S. 26. E. A. p. 242.

*Λέγεται δὲ καὶ Ἀνταγόρας τὸν ποιῆν, ὡς Κράντορ
τορος εἰς ἔρωτα πεποιημένα Φέρεθαι ταῦτι,*

*'Εν δοῖ μοι Θυμὸς, ὁ τοι γένος ἀμφιβόητον,
"Η σε Θεῶν τὸν πρώτον αἰειγενέων' Ερως ἐπίκω,
Τῶν ὄστρας' Ερεύος τε πάλαι, Βασιλεὺς τε παῖδας
Γενέαλο Νῦξ, πελάγγεσσων π' Ευρέος Ωκεανοῖο;
"Η σέ γε Κύπερος υἱα περιφρονος ήέ σε Γάιης,
"Η Ἀνέμων; τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι,
Ανθρώπων ήδ' ἐθλα, τὸ καὶ σέο σῶμα διφυόν.*

Locus ita scriptus profecto sanus est, nisi quod pro ἀνθρώπων in versu ultimo melius ἀνθρώποις scribi, & cum Joach. Kühnio pro διφυὸν, διφυὲς legi debere existimem. Frustra itaque est Is. Ca-saubonus & eum secutus Menagius, qui Ἀνταγόρας τὴς ποιῆς legere nos jubent. Imo Kühnius ineptire censendus, quando versu sexto pro φρονέων ἀλάλησαι, mallet legere φρονέοντα λαλῆσαι. Quod sensum loci spectat, Interpretes non convenient: Kühnius ita delirat, ut in Notis suis ad Laertium ab Antagora versus propositos in Crantorem [ubi tamen vitiose Cratetem positum est] scriptos esse absurde putet, eosque de Crantore interpretetur; Quem errorem etiam errasse videtur G. J. Vossius in de Poëtis Gr. quando Antagoræ in Crantora superesse Epigramma dicit. Ego quidem aliorum interpretationes prolixè examinare nolo, & plane affirmo carmen illud in Amorem, quem inter Deos suos priscæ gentes colebant, compositum om-

nino esse; Quod ut clarius quivis cognoscere possit mecum, antiquorum Θεομυθία aliquantum est excutienda: cum prius animadverterimus, quod verba Laërtii ante versus posita genuinum & verum sensum habeant istum: *Dicitur vero etiam quod Poëta Antagoras protulerit vel produxerit versus in Amorem compositos tanquam Crantorū istos.* Dicit itaque primo Amorem allocutus Crantor, nulli enim alii æquius adscribi versus propositi possint, se dubitare, cum ita diversa de ipsius genere prædicentur, an illum dicat primum eum Deorum immortalium, quos Erebus atque Nox genuerit? vel an Veneris filium, vel Terræ vel Ventorum? Sic Theocritus in principio Idyllii 13. dubitare se testatur, cujusnam Deorum progeniem esse Amorem debeat pronunciare:

'Οὐχ ἀμῦν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ὦ τινι τῷ Θεῷ πόκα τέκνον ἔγενετο.

Ita Callimachus hymno in Jovem v. 4. de Jove dubitat:

Πῶς καὶ νῦν, δικταῖον αἰσιομεν, ηὲ λυκάσον;
Ἐν δοῃ μάλας θυμὸς, ἐπεὶ γένος ἀμφήρειον.

Primo queritur a Crantore an Amorem dicat primum eum Deorum immortalium, quos quondam Erebus atque Nox genuerit? Erebus idem est quod Nox: Hesychius: Ἔρεβος, ζόφος, σκότος, νύξ. Erebus, caligo, tenebrae, nox. Aristophanes Ὁρνιστιν, Amorem quoque Noctis Filium ex ovo natum asserit.

Χάος οὐκεὶ Νύξ, Ἔρεβός τε μέλαιν πρῶτον, οὐκεὶ
Τάρηλαξος ἐνεργός.
Γῆ δ' εὖλος Ἀηρ, εὖλος Οὐρανὸς οὐν. Ἔρέβης δ' εὐ
ἀπείροτι κόλποις,

Tiber

Τίκτει πρώτισον ὑπηνέμιον Νῦξ ή μελανόπλερος ὠὸν,
Ἐξ ἐπεριελλομέναις ὥρσαις, ἐβλαστεῖ Ερως ὁ πο-
θεῖνος.

Quid ὠὸν ὑπηνέμιον sit, conatur Scholiares Aristophanis explicare, quam bene vero in medio relinquo: & dicit esse, τὸ δίχα συντοίας καὶ μίξεως, additque: ὅτι σύνθετος μᾶλλον ἀνεμίδιον λέγεται· καὶ πλάτων ἐν Θεατήτῳ, γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Platonis verba ad quae respexit Scholiares sunt in Theæteto ista: ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸν ποιῆι σκεψάμεθα, γόνιμον ή ἀνεμίδιον τυγχάνει ὃν, unde apparet pro ἀνεμίδιον apud Scholialten ἀνεμίδιον esse ponendum, ex hoc enim illud corruptum est: dein falsum fuisse Scholasten, quod putavit γόνιμον & ἀνεμίδιον idem apud Platонem esse, cum ab ipso ut opposita manifeste distinguantur. Hesychius: Ἀνέμιον, ὑπηνέμιον ὁ καλλιστὸν ὠόν. Varinus: Ἀνέμιον, ὑπηνέμιον, ἐστι δὲ ὠὸν τὸ δίχα τῷ ὀχευθῆναι γεννώμενον. Auctor hymnorum Orphei vulgo dictorum, Πρωτογ. Θυμιάμ. Amorem etiam ex ovo natum tradit, quando Πρωτόγονον vocat ὠογενῆ. Πρωτόγονον vero eundem fuisse qui Ἔρως postea ostendetur. Per Ovum vero priscos Gentium Theologos τὴν τριάδα intellexisse tradit Hermias Philosophus in Doctissimo Commentario in Platonis Phædrum: qui Commentarius cum ineditus adhuc sit, plane dignus est, qui lucem aliquando publicam videat: hujus describendi copiam humanissime mihi ante aliquot annos fecit ex Codice Manuscripto, quem in instructissima Bibliotheca sua possidet Vir Amplissimus D. Sebastianus Feschius, Cod. Just. in Academia nostra Basil. Professor Celeberrimus. Hermiae vero verba hæc sunt: Τριάς δὲ τὸ ὠὸν,

τέλεσον

τέλειον γέρεσι· τελεῖς δὲ ὁ Φάνης. *Amorem* istum etiam Orpheus, vel potius Onomacritus Argonautic. v. 14. *Noctis* facit filium:

- - - καὶ διφῦ περιωπέος κυδρὸν Ἔρωτε
Νύκτος αἰειγνήτης, πατέρα κλυτόν. - - -

Sic enim virgula post αἰειγνήτης ponenda est, cum illud cum πατέρα κλυτὸν non sit, ut vulgo fit, conjungendum. Orpheus etiam hymn. νυκτ. Θυμιάμ. *Noctem* vocat Κύπριν vel *Venerem*.

Νύκτα Θεῶν γενέτειραν αἴσιομας ἡδὲ καὶ αἰνδρῶν.
Νὺξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.

Amor itaque *Veneris* filius habitus, etiam *Noctis* vocabitur. Hesiodus in Theogonia aliquantum ab his abit, & *Amorem* ponit inter eos Deos, qui primitus absque generatione extiterint: sic enim scribit v. 116.

"Ητοι μὲν πρώτισα Χάος γένεται, - -

"Ηδὲ Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν αἰθανάτοις Θεοῖσι.

Hesiodum quidem hic ejus Scholia stes de materialis mundi constitutione interpretatur, & Ἔρον vel Ἔρωτε indicare existimat, τὴν ἐγκατεσπερμένην φυσικῶς πινηλικὴν αἵτιαν ἐκάστῳ τῶν ὄντων, καθ' ἣν ἐφίεται ἐκαστὸν τῷ εἶναι, τὸ μὲν νοερῶς, τὸ δὲ αἰσθητῶς. Gentium vero iερομύσαι de sublimioribus ista omnia explicarunt, quae tamen particularius examinare nolo, cum ad alia festinem: Per *Noctem* intelligebant locum *supra cælum*, quem ὑπερφράνιον τόπον vocarunt; Herm. in Phædr. Plat. L. II. ὑπὲρ τὸν πρῶτον (scribe τὸ πρῶτον) φανερὸν, τὸν ὀρανὸν, ἢ νὺξ καὶ πᾶς ὁ ὑπερφράνιος τόπος. & alibi lib. c. Tὰ δὲ ἔξω τῷ ὀρανῷ εἰσὶν ἀς νύκτες. ὃν καὶ ὑπερφράνιον

vion τόπον παλεῖ. Cælum vero ipsis perfectissimi sunt Spiritus creati; Hermias l. c. Οὐρανὸν δὲ ἀνθέου λέγεσθαι τὸ (scribe τὸν) ἄνθρωπον τῶν νοερῶν Θεῶν, ὃν ὁ Θεολόγος παλέρα μὲν Κρόνος, προπάτορά δὲ Διός φησι. Ipsem et Augustinus per Cælum intellexit spirituali vel intellectualem illam creaturam semper faciem Dei contemplantem, ut lib. XII. Confess. non semel. Illum autem ὑπερφράνιον τόπον a Platone in Phædro campum veritatis vocari Hermias l. c. notat: Τὸν γὰρ αἰλιθείαν τὸν τῶν νυκτῶν πᾶσαν τάξιν φησί· πατέρα πεδίον αἰλιθείας ἔχεις ἐάν λέγῃ ταύτας αἰνίττεταις καὶ ιδίως δὲ αἰλιθείαν ὁ Θεολόγος ἐκεῖ ιδρύει. Item pratum in quo equus animæ pascatur. Λειμῶν δέ ἐστιν ἡ γόνυμος τῶν ἐιδῶν δύναμις λέγοις δ' αὖ λειμῶνα τὰς νύκτας· ἐκεῖ γὰρ αἱ πηγαὶ τῆς ζωῆς. Verba Platonis in Phædro hæc sunt: Οὐ δὴ ἔνεχ' ἡ πολλὴ σπεδὴν, τὸ αἰλιθείας ιδεῖν πεδίον γέτε· οὔτε δὴ προσήκεται φυχῆς τῷ ἀρίστῳ (ἴππῳ) νοεῖν ἐκ τοῦ ἐκεῖσε λειμῶνος τυγχάνει οὐταντεῖται τοῦ πτεροῦ φύτος, ὃ φυχὴ πνοήσεται, τύτῳ τρέφεται. Et idem Hermias l. c. dicit apud Homerum Ili. 2. v. 423.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀκεανὸν μετ' αἱμύνοντος Αἰθιοπῆος.

Per Αἰθιοπῆας significari τὸ αἴθαντες πᾶν καὶ νοντόν. Mirum itaque cuiquam videri non debeat, Amorem Nostri filium ab Antiquis vocatum esse; Veritas enim utique Amorem inflammat, & tamen vicissim Amor Veritatis lumen accendit; Et per Amorem utique infinitum & æternum omnes aliæ Creaturæ cum intellectuales tum corporeæ productæ sunt, factumque sic ut Amor Creaturis primus apparuerit, atque Intellectuales res primum ab ipso illustratæ fuerint. Hinc Phanes appellatus credebat: Orpheus Argonaut. v. 15. de Amore:

- - - ὃν ἦρε Φάνητος

Οπλότεροι καλέστι Βροτοί, πρῶτος γάρ εἰ Φάνητος.

Hermias l. c. Καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ Οὐρανὸς
ὑπὸ τῆς θείας φωτὸς τῆς Φάνητος. Et quem Crantor
in versibus suis vocat Πρῶτον, alias Πρωτόγονον an-
tiqui nominabant, quod testantur versus sine du-
bio Orphici ab Hermia lib. c. producti, quos
vix alibi repereris.

Πρωτόγονόν γε μὲν δύτις ἐσέδρακεν ὁ Φθαλμοῖσιν,
Ἐτι μὴ Νὺξ ἴσεη μόνη· τοὶ δὲ ὄλλοι ἀπαντεῖσι
Θαύμαζον καθορῶντες ἐν αὐθέρῃ Φέγγος αἴλπιον
Τοῖον απήγραπτε Χροὸς αἴλαντοι Φάνητος.

Per hunc Πρωτόγονον atque Φάνητα non dubitat
Lactantius divin. Instit. L. I: s. verum Deum de-
signasse Orpheo pronuntiare: *Orpheus qui & vetu-
stissimus Poëtarum - - Deum verum & magnum Πρω-
τόγονον Primogenitum appellat, quod ante ipsum nihil
sit genitum, sed ab ipso sint cuncta generata: eundem
etiam Φάνητα nominat, quod cum adhuc nihil esset,
primus ex infinito apparuerit, & extiterit. Amori ut
vulgo notum Alæ ab Antiquis tribuebantur, unde
πτερόεντα eum vocat Orpheus hymn.* Ep. Θυμ. Et
apud Platonem in Phaedro ἔρωτα ab hominibus
vocatum, πτέρωτα ab immortalibus Diis appellari
dicitur:

Τὸν δὲ ἥτοι θυητοὶ μὲν Ἔρωτα καλέστι ποτηνόν.
Ἄθανατος δὲ Πλέρωτα διὰ πλερόφοροις ανάγκην.

Similiter Πρωτογόνῳ alæ sunt attributæ: *Orpheus
hymn. Πρωτογ. Θυμ. eum dicit*

- - - χρυσέασιν ἀγαλλόμενον πλερύγεσσι.

etiam

etiam φάντι tributas esse a Theologis alas Her-
mias L. II. testatur: Ἀυτῷ δὲ τύτῳ πρώτῳ, τῷ δὲ
σπότῃ φάντι καὶ πτέρυγας δίδωσι [sc. ἡ Θεολογία.]

Χρυσέσις πλερύγγεσσι. Φορεύμενος ἐν θαυμαῖς ἐν θαυμαῖς.

Per alas has Antiqui designabant vim, qua Amor Deos atque Spiritus omnes sustollat atque ducat ad infinitum atque unum Deum Δημιουργόν. Hermias L. III. Γράφει δὲ καὶ τὸν Ἑρωτα πᾶντα ἐπτερωμένον - - πτερωτὸν δὲ εἰδὲ τὸ ἀνάγειν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὸ νοῦτον. Hinc Anima per Amorem ad Deum elata, eique unita a Platone in Phædro ἐπτερωμένη, quæ autem Amore isto destituta ad corporreas res amplectendas delapsa, πτερορρύποτα, quæ alas suas perdiderit, dicitur. Amor quippe animas Deo jungit, sicque desiderata felicitate eas beat: Hermias L. II. Οὐέρως τῶν μεγίστων ἵστιν αἰγαθῶν ἄτιος· μέγιστον δὲ τῶν αἰγαθῶν οὐ εὐδαιμονία· εὐδαιμονία δὲ ὁμοίωσις Θεῷ· ὁμοιόμεθα δὲ Θεῷ τῶν αὐτῶν εφαπτόμενοι. τῶν αὐτῶν δὲ εφαπτόμεθα, τὸ νοῦτον καίλος θεασάμενοι· ὅρῶμεν δὲ ἀναμνησάντες αὐτῷ ἐνταῦθα ὄντες· ἀναμνησκεται δὲ ὁ ποτε θεασάμενος· εἰ θεασάμεθα δέ ποτε, εἰ αἰθάνατος ἐπὶ ήμῶν οὐ ψυχή.

Additur porro in versibus Crantorisi:

Γείναιο Νῦξ πελάγεσσιν ὑπ' ἐνρέος Ὄκεανοιο·

& merito; Amor quippe principium est productio-
nis atque generationis omnium, & Oceanus sym-
bolum erat motus, sine quo nulla generatio.

Plato in Theæteto: Ὁμηρος εἰπὼν; (a)

Ὄκεα-

Ωκεανόν τε Θεῶν γένεσιν, καὶ μῆλος Τηθύν.

πάντα ἔρικεν ἐγκονα ρόντε τε καὶ πινίσεως: Etiam Orpheus in hymnis Ωκεαν. Θυμ. Oceanum vocat:

Αθανάτων τε Θεῶν γένεσιν, θυητῶν τ' αὐθεώπων:
Hinc Nymphae, quae Filiae Oceani dicuntur ab eo.
dem hym. Numφ. Θυμ.

Nύμφαι θυγατέρες μεγαλήτορος Ωκεανοῖο.

Generationi præesse credebantur. Hermias L. I.

Ἐφορος δὲ τῆς γενέσεως αἱ Νύμφαι καὶ ὁ Διόνυσος.
Rursus idem l. c. αἱ Νύμφαι προσάτιδες εἰσι τῆς
γενέσεως. - - διὸ καὶ περὶ τὰ ὄματα λέγονται δια-
τριβεν, διὰ τὸ ὑγρὸν τῆς γενέσεως. Pergit quærere Cran-
tor an Amorem dicere debeat Cypridis vel Veneris
filium?

Ἡ σέ γε Κύπριδος υἱα - - -

Supra indicatum est Noctem ab Orpho in Hymnis vocatam esse Κύπριν. Itaque sic Noctis Amor agnoscebatur filius, etiam Cypridis eum fuisse habitum liquet. Et sane Cypris pulchritudinis præses habebatur: Hermias L. I. Αφροδίτη δὲ εἰς ή ἐφορος Θεὸς τὰ κάλλας καὶ ἐπιλάμπσα πᾶσι τὸ καλόν. Cumque pulchritudo Amorem sui excitet, Cypridis filius merito dici possit Amor: Hermias L. I. Πάντων δὲ ή ἀναγωγὴ ἐπὶ τὸ εὖ καὶ ταγμὸν γίνεται διὸ τὰ καλὰ καὶ τὰ σοφὰ. & alio loco ejusdem libri dicitur Amor σωτὴρ καὶ ἀναγωγεὺς τῆς Φυχῆς. Tandem quærit Cran-
tor an Amorem dicat Terra vel Ventorum filium? - - - οὐ σε Τάινος ή Ἀνέμων. - - - Quandoquidem Amor generationis & productionis omnium auctor credebatur, & ex Terra progernerantur innumera, haberi

haberi facile poterat *Terra*, *Veneris symbolum*,
Venusque ipsa vocari, sicque *Amor Terræ filius dici*.
 Sappho certe teste Scholiaste Apollonii Argonaut.
 L. III. v. 26. *Terræ atque Cœli filium facit Amorem*.
 Cumque existimetur Adonin solem fuisse, & ipsum
 Thammuz, de quo apud Ezechiel. c. 8: 14. conii-
 ci haud difficulter potest *Terram fuisse etiam Vene-*
rem vocatam. Adonis quippe a Venere adamatus
 atque ab auro interemptus, rursusque Veneri
 redditus dicebatur; Hinc ab Orpheo hymn. 'Adov.
 Θυμ. Adonis dicitur σεννύμενος λάμπων τε. Si-
 militer Sol Ἡλ. Θυμ.

- - - κόσμος περιθρόμονος ὄμικρα
 Σεννύμενον λάμπον τε καλαῖς αἰκτῖσι Φαίνοις:

Terra utique Solis præcipue lumine opus habet,
 & amore ejus quasi in primis tangitur: & sic per
 dierum noctiumque, æstatis atque hyemis vicissi-
 tudines, modo fruitur placide cupido suo Adoni-
 de, modo rursus caret. Macrobius Saturnal. L. I.
 c. 21. *Adonin quoque Solem esse non dubitatur*, in-
 specta Religione Assyriorum, apud quos *Veneris Archibi-*
tidis & *Adonis maxima olim veneratio viguit*, quam
 nunc Phœnices tenent. Nam Physici *Terræ superius*
hæmisphærium, cuius partem *incolimus*, *Veneris appella-*
tione coluerunt, *inferius vero hæmisphærium Terræ*,
Proserpinam vocarunt. Inde ergo etiam est factum
 ut *Terra Deorum Mater* vocaretur: Orpheus hymn.
 θῦν Θυμ.

Γαῖα Θεὶ μῆτερ μακάρων, Θυητῶν τὸν θεάπων.

Macrobius l. c. *Quis enim ambigat matrem Deum*
Terram haberī? Idem testatur etiam Julius Firmi-
 cus Maternus de error. Profanat. Relig. *Phryges qui*

Pessinuntem incolunt circa Galli fluminis ripas, Terra
cæterorum elementorum tribuunt principatum, & hanc
volunt omnium esse Matrem. Et idem ibid. Nam
quod Terram Matrem esse omnium Deorum dicunt, qui
huic elemento tribuunt primas partes, vere Deorum suo-
rum Mater est, nec abnuimus aut recusamus. Hanc
Deorum Matrem Αγγελίσιν vocatam memorat Stra-
bo Geograph. L. XII. Terra etiam vocabatur
Rhea: unde Eustathius I. λ. ἀ. Ἀναγραμματιζόμε-
νον τὸ, Πέα πύριον εἰς τὸ ἔρε, ὁ εἰς γῆν • εἰς ἐν δη-
λαδὶ ἀληγορεῖται ἡ τῆς Κρόνου γυνὴ ρέα. Et quamvis
Rhea ab Orpheo hymn. ρέ. Θυμ. dicatur Θυγάτηρ
πολυμόρφως Πρωτογόνοι. A Protogono enim Cœ-
lum atque Terra producta dicuntur, ut Hermias
L. II. ἐξω γὰρ προῦλθον πρῶτον ἀπ' αὐτοῦ (τῆς φαν-
τος) σχενός καὶ γῆν. Tamen ab eodem Orpheo
ibid. Rhea vocatur Μήτηρ Θεῶν ἡδὲ Θυντῶν αὐθρώπων.
Ita miris modis Antiqui allegorias suas variabant.

An vero etiam Venerum haberi potuerit filius
Amor paucis dispiciamus? Venti sunt aέρος φορά,
& Aér est Juno, Græcis Ἡρα, quod per αναγραμ-
ματισμὸν est αἵρε. Hinc Junonem apud Home-
rum I. λ. ξ. v. 202. in ædibus Oceanī atque Te-
thyos enutritam esse dici, quod ex Oceano ascen-
dentes vapores in aërem recipientur, scribit Eu-
stathius ad eum locum: Τὸ δὲ τὸν Ἡραν ἐν δόμοις
ὑπὸ Ωκεανὸς καὶ Τιθύος ἐκτραχοῦνται, τὰς ἐπειθεν αἰνίτ-
τεται αναθυμιάσεις, ἀ καὶ αὐτὰς συμβάλλονται τι τῷ
αέρι. Et Orpheus hymn. Ἡρ. θυμ. Ἡραν vocat
αερόμορφον. Jam vero Juno etiam Venus voca-
tur; Percipite quid J. Firmicus Maternus de error.
prof. Relig. de ea scribat: *Aſſyrii & pars Afrorum*
aërem ducatum habere elementorum volunt, & hunc
imagi-

imaginata figurazione venerantur: nam hunc eundem nomine Junonis vel Veneris Virginis, si tamen Veneri placuit aliquando virginitas, consecrarunt. Hesychius: Βάλθης, ἦ Ήρξ, ἦ Αφροδίτη. Plutarchus in Crasso mentionem facit alicujus Divæ in Hierapoli cultæ, quam alii Junonem, alii Venerem, alii Naturam putaverint: Γίνεται δὲ πρῶτον ἀυτῷ συμεῖον ἀπὸ τῆς θεᾶς ταύτης, ἢν διὰ μὲν Αφροδίτην, διὰ δὲ Ήρξ, διὰ τὴν ἀρχὰς καὶ σπέρματα πᾶσιν ἐξ οὐρῶν παρασχόσαν αἰτίαν καὶ φύσιν νομίζεται, καὶ τὸν πάντων ἐις ἀνθρώπους ἀρχὴν αγαθῶν καταδεῖξαν. Lucianus hanc Divam in scripto de Dea Syra Urbis Hierapolis pluribus describit, qui videatur. Et Hermias L. I. indicat per Boream ventum significatam fuisse Deorum in inferiora providentiam, per Notum vero virtutem eorum ab inferioribus & corporeis ad intelligibilia sustollentem. Hermiae verba hæc sunt: Τὸν γὰρ πρόνοιαν τῶν Θεῶν τὸν ἐις τὸν κόσμον διὰ τὴν Βορέαν διηλέγοι. διὰ τὸ καὶ τὸν Βορέαν ἀπὸ τῶν οὐρῶν τόπων πνεῖν. τὸν δὲ ἀναγαγόν τῶν Θεῶν δύναμιν διὰ τὴν Νότην, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν χθεμαλῶν ἐπὶ τὰ οὐρλὰ πνεῖν. Quæ utique Amori ejusque Matri valde convenire ex præcedentibus non adeo difficulter conjici potest: ita ut quin Ventorum filius haberi potuerit Amor nullum relinquatur dubium. His omnibus Poëta rationem dubitationis suæ aliquo pacto exponens ἐπιφενηματικῶς sub-jungit:

- - - τοῖος σὺ καὶ Φρονέων ἀλαίλησαι
 'Ανθρώποις, ηδὲ ἐσθλὰ, τὸ καὶ σεο σῶμα διφυέσ.
 ἀνθρώποις enim omnino scribendum: Homerus
 'Ιλ. δ'. v. 219.

- - - πατρὶ φίλα φρονέων. - -

& Ἰλ. π. v. 373.

Τρωσὶ κακὸι φρονέων. - - -

Ita profecto bonorum omnium atque malorum hominibus auctor est *Amor*; Unde passim apud Antiquos de duplici *Amore* mentio occurrit. Δι-
χυς denique est vox de Amore peculiariter usur-
pata: Sic *Orpheus Argon.* v. 14. Amorem διφυῖ
vocat: Idem hymn. Πρωτογ. θυμ. *Protagonum*,
& Διονύσ. θυμ. *Dionysum* seu *Bacchum* διφυῖ vocat.

Ib. L. V. Vit. Aristot. S. 32. 33. E. A. p. 287.

Καὶ τὴν ψυχὴν δὲ αἰσώματον, ἐντελέχειαν ὅσαν
τὴν πρώτην σώματος γὰρ φυσικὸν οὐρανικόν,
δύναμει ζ. ἔ. δ. δ' α. ἔ. κ. α. - - ως ἐν τῷ κηρῷ ὁ
Ἐρμῆς.

Transposita hic sunt omnia: totus locus scriben-
dus hoc modo: Καὶ τὴν ψυχὴν δὲ αἰσώματον,
ἐντελέχειαν γὰρ ὅσαν τ. π. σώματος φυσικὸν οὐρ
ανικόν εἴδος τι αἰσώματον. διττὴ δ' ἄλτη ἐσὶ κατ' αὐτόν.
ἡ μὲν κατὰ δύναμιν, ως ἐν τῷ κ. ὁ Ἐ.

Ibid. L. VI. Vit. Diogenis S. 20. E. A. p. 325.

Ἐν τῇ πατρὶδί Ἀπόλλωνος πυνθάνεθαις ἐι ταῦτα
πράξεις ἀπερ ἀνεπείθεται· τῷ δὲ συγχωρήσαντος,
το πολιτικὸν νόμισμα, ἢ συνεῖς τὸ κέρμα, κιβδη-
λεύσας. - - -

Istud τὸ κέρμα multum torsit eruditos: cum ta-
men ad textum Auctoris non pertineat: interpre-
tatio

tatio enim illud fuit τῆς πολιτικὸν νόμισμα, quam quidam in margine posuit, ut significaret hic per νόμισμα intelligi monetam, cuius usus in permundis rebus & commerciis hominum esset, minime vero tale νόμισμα, quale oraculum intellexerit: quale etiam vocat Plato Phædone t. I. Ed. H. St. p. 69. Ἀλλ' οὐκέτι μόνον τὸ νόμισμα ὀρθὸν ἀντὶ τοῦ δεῖ πάντα ταῦτα κατελλάχτεσθαι, φρόνησις. Hæc interpretatio post ab imperito librario in textum assumta locum istum ita födavit; Talia multa facta esse hinc inde observatur: Sic apud eundem Laërt. eodem libro S. 37. Τῷ κοίλῳ ἄρτῳ τῇ ψωμίᾳ. Vox ἄρτῳ ex margine etiam in textum sumta est, cum interpretatio esset reliquorum verborum: Idem factum, ut & hoc adhuc exemplum afferam, in Hippocratis libro περὶ ἀρχῶν ή σαρκῶν S. XII. 15. ubi vulgo sic legitur: Ἐν τῇ γνάθῳ φλέβες εἰσὶ, καὶ ἐν τῇ κάτῳ κοιλίῃ μένοισι τῶν ὄστρων. Fœsius quidem ex ventre inferiore vertit: ita ut legat ἐπ τῆς κάτῳ κοιλίας. Dicit tamen omnia exemplaria ἐν τῇ κάτῳ κοιλίῃ agnoscere. Verum istud κοιλίῃ utique huc neutiquam pertinet, & sine dubio ex margine in textum irrepit; Nempe vox κοιλίας in margine posita erat, ut ea interpretaretur vocem νηδύος, quæ paulo post superiora sequitur in Hippocrate: hanc dein inveniens quidam argutulus librarius, nec intelligens quo ea pertineret, & videns verba ἐν τῇ κάτῳ, quæ alias etiam in designanda inferiore hominis regione adhibentur, rem acu tetigisse sibi visus est, si κοιλίας in κοιλίῃ mutatum, ut in eodem casu cum articulo τῇ congrueret, post τὴν ἄνω posuisset; Textus proin Hippocratis sic scribendus est: Ἐν τῇ ἄνω γνάθῳ φλέβες εἰσὶ, καὶ ἐν τῇ κάτῳ, μένοισι τῶν

τῶν ὁσέων. In superiori & inferiori maxilla, solis omnium ossium venae insunt.

Ibid. S. 37. E. A. p. 333.

Θεασάμενος ποτὲ γυναικεῖα ἀσχημονέσερον τοῖς Θεοῖς προσπίπτεσσαν, Βελόμενος αὐτῆς περιελεῖν τὴν δεισιδαιμονίαν.

Potius ἐνσχημονέσερον scribendum; Utique superstitione, quam Diogenes in hac fœmina notavit, hoc satis ostenderit. Fœmina nimis illa verecundius nimis coram idolis procumbens, curabat anxie, ut decore corpus suum esset dispositum, ne fortasse iis posteriores partes corporis obverteret; Unde Diogenes dixit: Όντες ἐπιθετοῦσι τὸν εἰσώτος (πάντα γάρ εἰσιν αὐτῷ πλήρη) ἀσχημονήσουσι.

Ibid. S. 44. E. A. p. 337.

Περδίκκας ἀπειλήσαντος, εἴ μὴ ἔλθος πρὸς αὐτὸν ἀποκτενεῖν, ἐφη, οὐδὲν μέγα· καὶ γὰρ καύθαρος καὶ φαλάρηγγιον τῇτ' αὖ πράξοιεν· ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον απειλεῖν ἦξιε, ὡς εἴ καὶ χωρὶς ἐμῷ ζήσαι, ἐνδαιμόνως ζήσοιτο.

Scribendum omnino est, τὸν ἐνδαιμόνως ζῆσαι. & supra pro πράξοιεν melius scribitur πράξαιεν. Et sensus posteriorum verborum hic erit: Diogenem per hanc Perdiccae minas sibi timendas esse, si minari posset, si absque eo vitam acturus esset, infeliciter ipse vivendum fore.

Ib. S. 73. E. A. p. 348.

Μηδὲ αὐτοῖς εἶναι τὸ καὶ τῶν αὐτοχρωπείων κρεῶν ἀψαλαῖ,

ἀνθρακαῖς, ὡς δῆλον ἐκ τῶν αἰλοτρίων ἔθῶν. καὶ τῷδε οὐρθῷ λόγῳ τάντα εὐ πᾶσιν εἶναι, καὶ διὸ πάντων ιέναι λέγων. καὶ γὰρ ἐν τῷ ἀρτῷ οὐρέας εἶναι, καὶ ἐν τῷ λαχούρῳ ἀρτον· καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν λοιπῶν, ἐν πᾶσι διὸ τινῶν οὐρήλων πόρων ὄγκων εἰσκρινομένων καὶ συνατμιζομένων.

Sensum loci hujus Interpretes neutiquam affecuti sunt: Sed mirum esse nullum debet: Primo enim verba rite sunt distinguenda, dein etiam, quae corrupte scripta sunt, corrigenda. Virgula ergo est ponenda post σωμάτων, post λιτῶν vero eadem est delenda, & λιτῶν est referendum ad sequens ὄγκων. Dein οὐρέας & ἀρτος in gignendi casu est ponendum pro οὐρέας & ἀρτον, atque loco λοιπῶν scribendum λιτῶν, ut optime quædam antiquæ Editiones habent; Sensusque demum loci verus est iste: Diogenes Cynicus docuit, non esse impium vesci humanis carnibus, ut appareat ex ejus dissentaneis & remotis ab aliorum hominum consuetudine moribus, & ex recta ratione patere omnia in omnibus esse, & per omnia vadere, (id est, effluvia ex quovis corpore in alia quævis abire, & in illa recipi.) nam in pane de carne esse effluvia, & in olere de pane. Similicer rem se habere & in corporibus humanis, cum tenues & exiguae moleculæ ab aliis corporibus ablatae in omnia corpora per quosdam insensibiles meatus & poros se insinuant, & quasi per halitus in ea suscipiantur.

Ibid. Vit. Mened. S. 103. E. A. p. 365.

* Λιρεσιν καὶ ταῦτην εἶναι εὐγκρίνοντες τὴν φιλοσοφίαν.

Omnino scribe: τῆς φιλοσοφίας. Dicit enim Auctor
A a 4

ctor Cynicam Sectam inter Philosophiæ Sectas etiam numerandam esse. Vide Proœm. Laert. Segm. 18, 19, & 20.

Ibid. L. VII. Vit. Zenon. S. 7. E. A. p. 370.

Ἐγὼ τύχη μὲν καὶ δόξη νομίζω προτερεῖν τὰ σῆς βίσ· λόγων δὲ καὶ παιδείας καθυτερεῖν, καὶ τῆς τελείας ἐυδαιμονίας.

Scribendum est: λόγω δὲ καὶ παιδείᾳ οὐ. καὶ τῇ τελείᾳ ἐυδαιμονίᾳ. Mendum ortum est ex antiquo scribendi more, quo iota, quod jam per punctum subscriptum designatur, exprimebatur hoc modo: λόγωι δὲ καὶ παιδείᾳ.

Ibid. S. 14. E. A. p. 373.

Ἐνīς δὲ καὶ χαλκὸν ἐσέπρεπτε τὰς περισσαμένας τὸ διδόνατ μη̄ ἐνοχλεῖν.

Interpres: Interdum etiam nummulos exigebat; ut daret circumstantibus, ne sibi molesti essent. Quidam legunt προϊσαμένας, ut essent, notante Kühnio, προϊσάμενοι, qui suffragabantur & contendebant, non molestie se dare obulum præceptoris. Kühnius quidem περισσαμένας probat, ἐνοχλεῖν vero in ἐνοχλῶν mutat, & putat tum sensum planissimum fore istum: A nonnullis (Auditoribus) exigebat obulum, qui vero dare obulum recusabant, eis molestus non erat. Et hanc explicationem illustrate conatur ex loco Diogenis Lib. II. Vit. Menedemi Seg. 131. ubi habetur: Κράτητος περισσαμένας αὐτόν. Quod Kühnius hoc loco ad Diog. sic explicat: Cum Crates eum aversaretur, ejusque colloquium fureret. Sed nota hic inconstantiam Kühnii, qui longe

longe aliter hic ista vertit & explicat , quam vero supra Libro II. Vit. Menedemi ; Et quidem illic περιστάμαι eodem in sensu accepit , quo reprehensum id in Solœcista Luciani reperitur , ubi Σωκράτης ὁ ἀπὸ Μόλυς quendam qui dixerat , περιέστην αὐτὸν ὥστε λαθεῖν , reprehendit his verbis : Θαυμαστὸν ἐί τοι ὡν περιέστης τὸν ἔνα . Itaque Varinus : Περιστάμαι τὸν δῆνα μὴ εἰπῆς . πῶς ἀν ὁ εἴς τινα περιστάιν ; αλλὰ περιστάμενα . Sic profecto σεπολοίκης Laertio in Mened. omnino enim Crates ante Menedemum constiterat , eique in os convitia fecit , quod Reip. administrationem utpote Philosophus susceperit ; Et tantum abest ut Crates Menedemi colloquium fugerit , quemadmodum Kühnius ad Zenonem oscitanter scripsit , ut potius ita probra in ipsum jactans , a Menedemo in carcerem sit datus , indeque etiam observaverit dum Menedemus p̄æteriret , caputque exerens per foramen vel clathros carceris ipsum Agamemnonium & Hegesipolim vocitarit . Ut itaque sensus loci propositi genuinus habeatur , videtur sic scribendum esse : Ἐνιότε δὲ καὶ χαλκὸν ἐπέρχεται τὸ περιστάμενος , πρὸς τὸ μὴ ἐνοχλεῖν . Quorum hic sensus : Nonnunquam as vel pecuniam exigebat a circumstantibus (ut nempe ipsum docentem audirent) ne sic ipsi molesti essent . Quando enim nummum solvere cogebantur , non ita consertim affluerunt ad eum audiendum ; Cum enim Philosophi publice docebant , omnes promiscue ad eos audiendos accedebant : Quandoquidem non privatos quosdam tantum discipulos docebant , sed totum Populum ut erudirent satagebant ; Jam vero magnam talem circa se Populi coronam Zeno sufferere non poterat , ut ex iis quæ paulo superius

apud Laërtium exstant patere potest : Ἐξέκλινε δὲ
καὶ τὸ πολυδημᾶδες, ὡς ἐπ' ἀρχε καθίσθαι τῷ βέ-
στῃ, κερδάνοντα τὸ γῆν ἔτερον μέρος τῆς ἐνοχλήσεως.
& paulo inferius : πλειόνων τε περισάντων αὐτὸν,
--- ἐφη, -- ώμεῖς μὲν ἐκ τῷ μέσῳ βασάναντες αὐ-
τοὺς, ἕττον ἥμεν ἐνοχλήσετε. Ενίς ergo in ἐνίστε
mutandum censeo, quia non verisimile fit Philo-
sophum ita discriminem fecisse inter eos qui ad au-
diendum ipsum convenerunt, ut a quibusdam
argentum posceret, ab aliis vero non. Et reve-
ra facilis poterat esse lapsus, ut pro ἐνίστε Librari-
us ἐνίς legeret, quantulumcunque modo in lite-
ris derasum fuerit. Nec elegantia Græcæ Linguæ
admittit, ut aliter legi possit, & merito si ἐνίς
servari deberet scribendum esset ἐνίς τῶν περισ-
μένων. Quod vero vocem διδόναι hic ejiciendam
putem, hæc cauſa est, quod sensus, quem aic
locus necessario postulat, sine ea sit integer: Et
valde verisimile est eam in textum esse receptam
ex margine, ubi fortasse erat posita ad explican-
dam vocem εἰσέπραξε. Vel si omnino servanda
esset in textu vox διδόναι, scribendum videretur :
πρὸς τῷ διδόναι μὴν ἐνοχλεῖν • ne, cum dare cogeren-
tur, sua multitudine ipsi molestiam exhiberent. Quod
tamen minus placet.

Ibid. Segm. 26. E. A. p. 381.

Τὸ ἐν, γίνεθαι μὲν παρὰ μηρὸν, & μὴν μηρὸν ἐνεσται.

Interpres : Bene paulatim aliquid fieri, non parum
esse. Inepte omnino : Sensus elegantissimi hujus
effati est iste : Bene factum fieri quidem ita, ut pa-
rum quid intersit, quin illud sit malum : Illud vero
bene factum, parvum minime esse. Parvum enim
quid

quid efficere valeat, ut bonum factum, malum evadat. Germani hoc sequentem in modum proferrent: *Bev wenigem, bev geringem sehe das gut, gut, und nicht böß.* In hac peculiari significazione hanc παρὰ præpositionem Diogenes etiam supra adhibuit. L. VI. Vit. Diog. Seg. 35. Τὸς πλείστους ἐλεγε παρὰ δάκτυλον μαίνεσθαι. Etiam alibi adhuc exempla occurunt. Menagius hic omnino cœcutiebat, quandoquidem dixit: *Videtur legendum: τὸ ἐν ἀρχεσθαι.*

Ib. S. 31. E. A. p. 384:

"Ενιοι γὰρ καὶ τῶν τὸν τρόπον τελευτῆσαι φασίν αὐτόν.

Quin hæc verba ex margine in textum Laërtii venerint, non possit dubium esse ei, qui attente Laërtii historiam de morte Zenonis legerit, cumque Laërtius in Epigrammate proxime ante illa verba memorato mentionem faciat, quod etiam fama sit, quod Zeno ex senectute non ultro accessita morte mortuus sit:

*Τὸν Κιτιαῖς Ζήνωνα θανεῖν λόγος, ὡς ὑπὸ γήρεως.
Πολλὰ καρμῶν λύθη.*

Nec tamen in cætera historiæ serie mentio ulla fiat, quod ex hac morte eum obliisse rumor fuerit: Quidam Eruditus ad marginem Codicis Laërtiani notavit ad illud Epigramma: *"Ενιοι γὰρ καὶ τῶν τρόπον τελευτῆσαι φασίν αὐτόν.* Quidam enim dicunt eum & hoc modo mortuum esse.

Ib. S. 57. E. A. p. 399.

‘Ως ή βλέπει: λόγος δὲ σδαιμῶς.

Hic

Hic aliquid deest; Scribe: 'Ως ή βλίτρι, λέξις
μὲν εἶναι λόγος δὲ γένος.

Ib. S. 61. E. A. p. 402.

'Ειδικώτατον δέ εἶναι, ὁ, εἶδος ὁν, εἶδος γὰν εἶχε,
ώσπερ ὁ Σωκράτης.

Hem! quomodo Socrates speciem specialissimam
constituere possit, cum ἀτομον seu individuum sit?
Scribendum itaque sequenti vel simili modo: Εἶδος
γὰν εἶχε. ὅτου, ὁ σύνθετος ἀτομον δὲ λέγεται τὸ
καθ' εἴκασον, ώσπερ ὁ Σωκράτης.

Ib. S. 66. E. A. p. 405.

Διαφέρει δὲ αἰξίωμα, καὶ ἐρώτημα, καὶ πύσμα,
προστακτικὸν, καὶ ὄρηκόν, καὶ ἄ.

Quia apud Suidam in voce Ἀξίωμα habetur: Δια-
φέρει δὲ αἰξίωμα, καὶ ἐρώτημα, καὶ πύσμα, εἶναι γὰρ
προστακτικὸν, ὄρηκόν &c. Kühnius exinde existi-
mabat, εἶναι γὰρ ex textu Laërtii excidisse. Ego
vero in utroque Laërtio & Suida restituendum esse
puto, εἴτε δέ ut legatur: Καὶ πύσμα. εἴτε δὲ προσ-
τακτικὸν &c. apud Suidam etiam pro αἰτιατικὸν
δὲ αἰπορίσεως scribetur ex Laërtio αἰτιατικὸν δὲ αἰπορί.

Ib. E. A. p. 406.

Πύσμα δέ εἶναι πρᾶγμα πρὸς ὁ σ. γὰν εἶναι αἰπορί. ώστε
ἐπὶ τῷ ἐρωτήματος, νοεῖ. - -

Hæc manca esse quis non videat? hoc aut simili
modo restituenda: Πύσμα δέ εἶναι πρᾶγμα, ὁ λέγον-
τες πυνθανόμεθα, οἷον, πᾶς ὅπερ Δίων; πρὸς ὁ συμ-
βολικῶς γὰν εἶναι αἰπορίνεσθαι. &c.

Ibid.

Ibid. Seg. 68. E. A. p. 407.

Τῶν ἀξιωμάτων τὰ μὲν ἐστιν ἀπλᾶ, τὰ δὲ ὑπὸ αὐτῶν.
- - αὐτῶν μὲν γάρ ἐστι τὰ συνεστῶτα ἐξ ἀξιωμάτων
μὴ διαφορετά, οἷον τό, οἵμέρος ἐστιν. ὑπὸ αὐτῶν
διαφορετά, οἵτινα συνεστῶτα ἐξ ἀξιωμάτων διαφορετά,
μὲν διαφορετά, οἵτινα συνεστῶτα ἐξ ἀξιωμάτων μὲν διαφορετά,
οἵτινα, εἰ οἵμέρος ἐστιν. ἐξ αὐτῶν.

Ista corrupta esse, nisi cui nares βλέννα plane replete sint, nemo non viderit; Scribenda plane sunt sequentem in modum: Ἀπλᾶ μὲν γάρ ἐστι τὰ
μὴ συνεστῶτα ἐξ ἀξιωμάτων διφορετά, οἵτινα.
οἷον τό οἱ ὑπὸ αὐτῶν διφορετά, οἱ μὲν διφορετά,
οἵτινα ἀξιωμάτων. ἐξ ἀξιωμάτων μὲν διφορετά, οἷον,
εἰ οἵμέρος ἐστιν, οἵμέρος ἐστιν. Pro διαφορετά ubique scribendum esse διφορετά, & pro exemplo
ἀξιωμάτων διφορετά ponи debere εἰ οἵμέρος ἐστιν, οἱ
μέροι ἐστιν, jam vedit Henr. Valesius, teste Menagio,
cui etiam ipse Menagius optime assentitur; Kühnius vero hic plane ineptit, nec ista intellexit.

Ibid. S. 78. E. A. p. 412.

Συλλογισμοὶ μὲν γάρ ἐστιν, οἱ οἵτοι ἀναπόδεικτοι ὄντες,
οἱ οὖν αγόμενοι ἐπὶ τῆς αναποδείκτης κατά τι
τῶν Θεμάτων, οἱ τινα. οἱ τοιχτοι. Εἰ περιπατεῖ Δίων, κινεῖται ἄρα Δίων.

Scribe: Εἰ περιπατεῖ Δίων, κινεῖται Δίων. περι-
πατεῖ δὲ Δίων, κινεῖται ἄρα Δίων.

Ib. S. 83. E. A. p. 414.

Ἐις μὲν γὰρ τὸ λογικὸν τί δεῖ λέγειν περί τε ὄνο-
μάτων

μάτων ὁρθότητος, ὅπως διέταξεν ὁ νόμος ἐπὶ τοῖς ἔργοις, εἰκὸν ἔχειν ἐπεῖν.

Varii varie hunc locum intelligunt & interpretantur: Omnes frustra. Sic vero scribendus est: Primo post δὲ λέγειν signum interrogationis pondendum, ea enim ad proxime præcedentia referri debent: Πάντα γὰρ τὰ πράγματα διὰ τῆς ἐν λόγοις Θεωρίας ὁρᾶσθαι, ὅσα τε τῷ φυσικῷ τόπῳ τυγχάνει, καὶ ἀν πάλιν ὅσα τῷ ἀνθρώπῳ. Quorum sensus: Omnes res sive ad Physicam sive ad Ethicam pertineant, perspici per speculationem quæ in syllogismis fiat. Λόγος enim hic syllogismum designat; Quibus dein sub jungitur a Laertio: nam ad Logicam partem Philosophiae quid opus est dicere, illam videlicet Θεωρίαν ἐν λόγοις aliquid conferre? Et quidem Stoicos in tres partes Philosophiam distribuisse ex superioribus apud Laertium Seg. 39. notum esse potest: Τριμερῆ Φυσικὸν εἶναι τὸν πατὴρ Φιλοσοφίαν λόγον· εἶναι γὰρ ἀντὶ τὸ μὲν τη φυσικὸν, τὸ δὲ ἡθικὸν, τὸ δὲ λογικὸν. Dein in loco proposito scribendum: Περὶ δὲ ὄντων ὁρθότητος &c. ἔργον autem hic est res quæcunque.

Ib. S. 85. E. A. p. 416.

πρῶτον ὄντεον λέγων εἶναι πάντι ζώῳ τὴν αὔτη σύστασιν, καὶ τὴν ταύτης συνείδησιν.

Apud Suidam in ὄρμῃ sic legitur: Πρῶτον γάρ ὄντεον πάντι ζώῳ η σύστασις, ησή η ταύτης σύνδεσις. Hinc omnino Menagius ex his Suidæ verbis legendum putat apud Laertium etiam σύνδεσις. Verum Menagi tota aberras via: Potius Suidas ex Laertio hic corrigendus, & apud Suidam συνείδησις etiam scribendum; Ineptum enim hic est omnino σύνδεσις.

Dicit

Dicit ergo hic Chrysippus, cuique animanti primum familiare & conveniens esse sui ipsius compagem, & hujus compagis sensum quendam & conscientiam. Σύσα-
σις itaque compositio & constitutio partium om-
nium animantis, & hujus constitutionis quidam
videtur esse sensus, quo animal impellitur ad has
vel illas actiones, ita ut si animal robustam &
validam, vel debilem & imbecillam partium ha-
beat compagem, illud feratur ad ea suscipienda,
quæ huic vel illi compagationi fuerint congrua.

Ib. S. 86. E. A. p. 417.

Tὸ κατὰ λόγον ζῆν ὁρθῶς γίνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν.

Scribe ἀυτοῖς (scilicet λογινοῖς) κατά φύσιν. Sensus
que verus est: vivere secundum rationem, recte esse
iis (rationalibus) secundum naturam vivere. Unde
Zeno Paulo post Segm. 87. hominis finem dixit,
τὸ διολογουμένως τῇ φύσει ζῆν· ὅπερ ἐσὶ κατ’ ἀρετὴν ζῆν· ἀγεί-
ριο πρὸς ταῦτην ἡμᾶς οὐ φύσις. Simili modo dictum est
superius Seg. 86. de ratione parentibus: Τέτοιοι
μὲν τὸ (sic enim legendum, non ut Amsteloda-
mensis Editio τῷ male legit) κατὰ φύσιν, τὸ κατὰ
τὴν ὄγκην διοικεῖσθαι, quorum sensus: Animalibus ra-
tione parentibus secundum naturam vivere, esse, se-
cundum impetum & instinctum suum ferri & vivere;
ἄλογοι secundum naturam vivere, quando vivant
eo modo, prout a naturali instinctu impellantur.
Ubi obiter notari potest Kühnium, quia sensum
loci non est assecutus, imprudenter hiatum hic
esse existimare. Animadvertisendum etiam magnum
Salmasium in Notis ad Simplic. Epict. mecum de
explicatione hujus loci contentire: Ibidem vero
priorem locum legere omittendo τοῖς vel αὐτοῖς.

Ibid.

Ib. S. 89. E. A. p. 419.

Φύσιν δὲ Χρύσιππος μὲν ἐξακάθει, οὐδὲ λόγως
δέ τι ζῆν.

Scribe omnino ἐξακάθει, & sensus, quem alias
Interpretes non assequuntur, erit planissimus iste:
Χρύσιππος τέλος Φησί, τὸ ἐξακάθει τὴν φύσιν, οὐδὲ λόγως.
d. 5.

Ib. Segm. & pag. iisd.

Ἐν αὐτῇ τε (subint. αρετῇ) εἶναι τὴν ἐυδαιμονίαν,
ἄτε ὅσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὄμολογίαν
παντὸς τῷ βίῳ.

Interpretes ista sic vertunt: *Et in ipsa (sc. virtute) consistere beatam vitam: utpote quæ sit animæ insita ad confessionem totius vitæ.* Referunt ergo sic illud ςτη ad præcedens αρετῇ, & ipsum ςτη posatum accipiunt pro ἐνέστῃ, ut possit existimari Dativum sequentis ψυχῆς ab eo regi. Sed inepte omnino: Non dubito quin scribendum sit: *Ἄτε ὄντος ψυχῆς πεποιημένης πρὸς τὴν ὄμολογίαν παντὸς τῷ βίῳ.* Error iste inde natus erat, quod olim illud iota, quod nunc subscriptum vocatur, ipsa τῷ i. litera ex-primeretur, Libratrii dein. hujus rei ignari (præcipue cum literæ aliquantulum erasæ fuerint) mox pro iota aliam literam, mox vero pro alia literam iota substituerunt. Noster locus e. g. olim sic scriptus fuisset: *Ἄτε ὄντοι ψυχῇ πεποιημένηι &c.* Supplendum adhuc ad ὄμολογίαν τῷ βίῳ verba quæ requiruntur, τῇ φύσει, sensusque verborum hic est: *Utpote cum anima facta sit ad convenientiam totius vitæ cum natura.* Virtutem enim Stoici positam esse docebant in hoc, ut naturæ convenienter vivatur;

tur : istud autem fieri si rectam rationem ubique homo sequatur. Diogenes in Zenone Segm. 87. Πρῶτος ὁ Ζήνων - - τέλος εἰπε τὸ ὄμολογό μένως τῇ φύσει ζῆν. Primus Zeno dixit finem, seu summum bonum hominis esse, convenienter naturae vivere.

Ib. S. 90. p. ead.

Ἄθεωρήτος δὲ, τὰς κατὰ παρέκτασιν θεωρήμένας ταῖς ἐκ τῶν θεωρημάτων συνεικυίας, κ. ὑ.

Scribe: τὰς κ. παρέκτασιν θεωρήμένας ταῖς ἐκ τ. θ. συνεικυίας:

Et sic demum sensum habebis aptum: dicitur enim: *Virtutes αὐθεωρήτοις*, quae ex contemplatione non habeantur, simul consistere per supra productionem vel consequentiam quandam cum illis virtutibus, quae θεωρήμεναι, contemplativae sint. Itaque θεωρήμεναι αἱρεταὶ hic sunt, quae paulo superius ἐπισημονικαὶ καὶ θεωρηματικαὶ appellantur: talis est etiam σωφροσύνη, quae propterea mox apud Auctorem τεθεωρημένη vocatur.

Ib. S. 94. E. A. p. 423.

"Οθεν ἀντήν τε τὴν αἱρετὴν καὶ τὸ μετέχον αἱρεθὸν τρ. ὅτω λέγεσθαι· οἶον, τὸ αἱραθὸν αἱρέσθαι σ. ὡς τ. π. τ. κατ' αἱρετὴν· ὑφέσθαι δὲ ὡς τ. σπ. τ. μ. τ. αἱ-

Locus iste a Lipsio L. II. Manud. ad Stōic. phil. diss. 22. p. 98. & ab ipso Menagio mutilus habetur, cum tamen integer sit, nisi quod transposita habeat omnia: totus locus itaque sic scribendus: "Οθεν αἱραθὸν τριχῶς ὅτω λέγεσθαι· οἶον, τὸ αἱραθὸν αἱρέσθαι συμβαίνει, αὐτὴν τε τὴν αἱρετὴν· ὑφέσθαι δὲ, ὡς τὴν πρᾶξιν τὴν κατ' αἱρετὴν· καὶ τὸ μετέχον

χον αὐτῆς, ὡς τὸν σπεδαῖον τὸν μετέχοντα τῆς ἀρετῆς.

Ib. p. ead.

Τοιῶτον δὲ εἶναι τ. αἱ ὥστε μ. τὰς τε π. τ. κ. αἱ καὶ τ. σπ. εἶναι ἐπιγεννήματα δὲ - - -

Locus sic scribendus : Τοιῶτον δὲ εἶναι, (scilicet τὸ αἰγαθὸν,) τὴν ἀρετὴν, τὰς τε πράξεις τὰς κατ’ ἀρετὴν, καὶ τὰς σπεδαῖς, ὥστε μετέχοντα. εἶναι ἐπιγεννήματα δὲ - - - hic vocantur μετέχοντα ἀρετῆς non solum σπεδαῖοι, sed ipsae etiam actiones secundum virtutem, ut paulo post S. 95. μετέχοντα κακῶν vocantur ἀπράξεις ἀπατὰ κακίαν καὶ οἱ φαῦλοι.

Ib. S. 140. E. A. p. 453.

"Εξώθεν δὲ αὐτῷ (sc. κόσμῳ) περικεχυμένον εἶναι τὸ κενὸν ἀπειρον. ὅπερ ἀσώματον εἶναι. ἀσώματον δὲ τὸ οἷον τε κατέχεσθαι ὑπὸ σωμάτων εἰ κατεχόμενος.

Hic quidem κατεχόμενον legi in quibusdam Codicibus jam diu a nonnemine observatum est, & Menagius Codicem Regium eodem modo legeret testatur, & sic etiam legendum esse recte putat. Kühnijus tamen ad ista: Descriptio τῶν ἀσωμάτων manifeste mendosa est: *Lego ex conjectura: Ἀσώματον δὲ τὸ οἷον τε κατέχειν, ὑπὸ σωμάτων εἰ κατεχόμενον*, ex Suida, *quod potest continere, ipsum vero a corporibus non continetur.* Sed quid amplius in hoc Laertii loco corrigendum restet, si κατεχόμενον scribatur, non video: & sensus verborum propositorum est iste: *Extra mundum autem circumfusum esse vacuum infinitum, quod incorporeum esse docent:*

cent : incorporeum autem vel inane , quod occupari quidem à corporibus potest , non tamen occupatur : quo quid clarius fingi potest ?

Ib. L. VIII. Vit. Pythag. S. 9. E. A. p. 494.

Τὴν μέθην ἐν αὐθεὶς νοὸς βλάβην καλεῖ.

Aldobr. vertit : *Ebrietatem in mentis flore detrimentum appellat* : sic legit etiam Codex Manuscrit. Reg. Paris. n. 3130. satis antiquus & bonae notæ ; Stephani editio habet , ἐν αὐθὶ ἐνὸς βλάβην ; ita etiam Cod. Man. R. Par. recentior n. 3131. Is. Casaubonus hanc lectionem etiam probat , ut testatur M. Casaubonus , ac vertit , *uno verbo* , quasi esset ὡς ἐν αὐθὶ ἐνὸς ἐιπεῖν ; Quæ quidem formula loquendi apud Eustath. exstat , Iliad. & Edit. Basil. p. 99. Εἰσὶ δὲ ψλοχύται , ὡς μὲν ἐν αὐθὶ ἐνὸς ἐιπεῖν , τὰ προθύματα : Verum hac quidem interpretatione sensus quidam habetur : ast nullus notabilis , ut inter dicta celebrioris alicujus Philosophi reponi meruerit. Menagius legendum putat , ἐν αὐθὶ ἐνὸς νοὸς βλάβην καλεῖ , i. e. & ebrietatem & mentis detrimentum pro uno eodemque usurpat , vel potius τὴν μέθην ἐιώθει νοὸς βλάβην καλεῖν , ebrietatem solitus erat mentis detrimentum appellare. M. Casaubonus legendum vult ἐναρτίον βλάβην , vocabulo quod nullibi reperitur : ut sensus esset : *Ebrietatem tale damnum esse , quod ad mentis perniciem proprie pertinet*. Ego missis omnibus istis legendum esse affirmo ἐναλθῆν νοὸς βλάβην , ut sensus sit : *Ebrietatem esse mentis detrimentum facile sanabile , insaniam facile sanabilem*. Νοὸς βλάβη certe nil aliud est quam mentis perturbatio , perversus mentis status , malum certe admodum grave , nec facile sanabile : vocat

itaque Pythagoras ebrietatem ἐυαλθῆν τὸν βλάβην ,
mentis perversitatem , mentis insaniam , quae ab illa
alia , quae morbus est , eo solo differat , quod
facile sanari possit ; Et proin ebrius Pythagoræ est
idem plane cum mente capto , nisi quod ebrius
haud difficulter mentem recuperet , crapulam ni-
mirum edormiendo . Et quam facilis sit corru-
ptio , ἐυαλθῆν in ἐν ἀνθεσ , nullus nescit quam qui
Manuscripta nunquam quidem inspexit , ubi in-
numera talia in aliis verbis fieri observatur .

Ib. S. 14. E. A. p. 500.

*"Ωσε ἔλεγον τὰς γνωρίμους αὐτῷ , παντοῖς θεῖς
φωνάς.*

Adhæc Isac. Casaubonus : *Deest hic aliquid , quod
dissimulavit Ambrosius.* Rittershusius , notante M.
Casaubono & Menagio , pro τὰς γνωρίμους repo-
nit τὰς γνώμας . Ipse M. Casaubonus opinatur
Laërtium sic scripsisse : *"Ωσε ἔλεγον τὰς γνωρίμους
αὐτοῦ παροιμίας ; θεοῦ φωνάς.* Kühnius vellet legere :
"Ωσε λέγειν τοὺς γνωρίμους τὰ αὐτῷ παντοῖς θεῖς φωνάς.
(*) Ego vero prorsus nescio quid his in mentem ve-
nerit , ut de emendatione hujus integerrimi loci cogi-
tarent ; Sensus ejus satis planus hic est : *Ita admirati
sunt homines & venerabantur Pythagoram ; ut etiam ejus
Discipulos nominarent diversas & varias Dei voces , di-
versa ora , per quae Deus effata sua proloqueretur.* Quid
magis

(*) Etiam jam supra citatus Cl. TRILLERUS hic sym-
bolum suum affert , Lib. II. Observat. Critic. c. 18.
p. 124. ubi dicit hunc Laërtii locum sibi ita legendum
videri : *"Ωσε ἔλεγον τὰς φρονίμους αὐτῷ μαντεῖας θεῖς φωνάς ,*
h. e. In tantum omnibus admirationi erat Pythagoras ,
ut sapientissima ejus effata vocarent Dei voces . J. W. H.

magis planum fangi possit? Et iste Deus est ipse Pythagoras, quem supra Seg. XI. ab ipsis suis Discipulis Apollinem habitum a Laertio scribitur: Καὶ ἀντὸς οἱ μάθηται δόξαν ἔιχον περὶ αὐτὸς, ὡς ἐπ' Ἀπόλλων ἐξ ὑπερβορέων ἀφιγμένος.

Ib. S. 20. E. A. p. 505.

Μαντικὴ τε ἔχειτο, τῇ διὰ τῶν κληδόνων τε καὶ οἰωνῶν.

Ego prorsus existimo legi debere κλυδώνων. Hesych. Κλυδὼν, χώρα, καὶ ἡ τε ὕδατος φορὰ, καὶ κυμάτων σφοδρότης. Et hujus divinationis διά κλυδώνων, per aquæ agitationes factæ reperiuntur apud Auctores exempla. Plutarchus in Cæsare mulierum hoc vaticinandi genere in exercitu Germanorum Regis Ariovisti utentium meminit, ejus verba hæc sunt: Ἐτι δὲ μᾶλλον ἀντὸς ἥμβλυνε τὰ μαντεύματα τῶν ιερῶν γυναικῶν, ἃς ποταμῶν δίναις προσβλέπεισαι καὶ ρευμάτων ἐλιγμοῖς καὶ τόφοις τεκμαιρόμεναι προεθέσπιζον, ων ἔωσαι μάχην τίθεσθαι, πρὶν ἐπιλάμψῃ νέαν σελήνην. De ipso Pythagora narrat Eusebius Præpar. Evang. (cit. Menag. ad Laert. L. VIII. de Vit. Pythag. S. 24.) quod διψίτας ποτὲ ἐν Μεταποντίῳ, καὶ ἐν τινος φρέστος ἀνιμήτας καὶ πιῶν προεῖπεν, ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἐσοιτο σεισμός. Hujusmodi signa quæ in aquis observabantur a Vatibus vocabantur Γλῶσσαι. Hesychius: Γλῶσσαι, φωναι καὶ σημεῖα ἐπὶ τῷ ὕδατος πάρα τοῖς θύταις. Non ergo audiendi sunt Seping. & Scalig. qui hic apud Hesych. pro ὕδατος forte ponendum ἵπατος esse putant; Imo apud eundem Hesych. in παταμὸς pro ἵπατος ponendum ὕδατος. Et Θύτης explicante eodem Hesych. est μάντις, ιεροσκόπος.

Ipsæ etiam Nymphæ habebantur ἔφοροι τῆς μαντικῆς, teste Schol. Aristoph. in Εἰρήνῃ. Κληδόνων denique hic non posse locum habere, coniici potest etiam ex sequentibus Laërt. S. 32. ubi κληδόνες distinguuntur ab omni divinatione: μαντικὴν τε πᾶσαν καὶ κληδόνας καὶ τὰ ὄμοια.

Ib. S. 24. E. A. p. 507.

Μαντικὴν πᾶσαν τιμᾶν.

If. Casaubonus putat potius ωτιμᾶν legendum esse, quia antea a Laërtio dictum sit, quod Pythagorus fuerit divinatione τῇ διὰ τῶν Κληδόνων (vel potius Κλυδώνων) καὶ οἰωνῶν. Et acerbe simul inventitur Casaubonus in Laërtium, dicens: Sed Laërtius quocunque rapit tempestas, eo defertur hospes, securus eorum, quae ante scripserat. Sed o Casaubone ne intempestivus ita te rapiat emendandi impetus; Laërtius profecto hic immerito a te vapulat; Toto cœlo differunt μαντικὴν πᾶσαν τιμᾶν, & χρησταῖς μαντικῇ τῇ διὰ Κληδόνων καὶ οἰωνῶν. Poterat Pythagoras uno vel altero divinandi modo uti, & tamen reliquam omnem divinationem honore, vel præcipere ut alii honorent.

Ibid. p. ead.

Ωιδαῖς χρῆθαι πρὸς λύραν, ψυνῷ τε θεῶν καὶ αὐδρῶν αὐγαθῶν ἐνλογον χάρειν ἔχειν.

Post αὐαθῶν punctum ponendum, nam ἐνλογον χάρειν ἔχειν est peculiare monitum Pythagoræ non pertinens ad præcedens, & eo nos admonet, ut operam demus, quo congruum rationi leporem & venustatem, vel elegantiam, decentemque gratiam habeamus.

mus. Adeo quippe verum est illud Pindari Olymp.
Od. i.

Χάρις δ' ἀπερ ἀπαντα τεύ - -
χει τὰ μείλιχα θυατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμαν.

Ib. S. 32. E. A. p. 514.

Μηδὲ ποτε δὲ ηγεμεῖν, μηδὲ τὸν αὐτὸν ρόον κρατεῖν.

Scribe: μηδέν ποτε ἡρ. nihil unquam quiescere. Nihil enim profecto in rerum natura quiescit, omnia fluxa & in motu sunt posita; nec eadem fluxio obtinet; cum ut revera Antiquus ille dixerat, in idem flumen non datur bis descendere. Frustra ergo est Kühnius, qui pro ράον nos νόον legere jubet.

Ib. Vit. Empedocl. S. 63. E. A. p. 532.

Μέγαν δὲ τὸν Ἀκράγαντα ἐιπεῖν φησι Ποταμίλλα, ἐπεὶ μυριάδες αὐτὸν κατώκεν ὄγδοήκοντα.

Vox Ποταμίλλα neutiquam ad textum Laërtii pertinet: & optime in quibusdam Editionibus est omessa: eam tamen Menagius Regias Membranas agnoscere, Palat. vero Cod. ποταμὸν ἄλλοι legere testatur, dicitque: *Ignoratissimam sibi omnium fæminarum hanc fœminam esse.* Facile crediderim Menagi Te de hac fœmina nihil scire, cum ea nunquam in mundo extiterit. Kühnius de hoc Ποταμίλλα meras nugas. Utique e textu est hoc Ποταμίλλα eiiciendum; Ex margine enim illud in textum esse transsumtum non dubito, & in margine sine dubio Librarius scriptum repererat, Ποταμὸν ἄλλως. Et hoc notaverat quidam primum ad marginem, quoniam alias fluvium designat

vox Ἀγράγας, cum ea hoc in loco ipsam Urbem significet. Et paulo superius apud Laërtium ipsius fluvii hujus Ἀγράγαντος, ad quem posita erat Urbs Agrigentum, mentio fit:

Ὥ Φίλοι ὁ μέγας ἀντὶ κατὰ ξανθὸν Ἀγράγαντος
Ναῖετ'. - - -

Scholiares Pindari ad Olymp. Od. 2. ubi Theron vocatur a Poeta ἐρεισμὸν Ἀγράγαντος, notat: Ἀγράγας πόλις καὶ ποταμὸς Σικελίας. & paulo post ad Poëtæ ὄρθοπολιν: διὰ τὸ ἔνοικον τὸν Ἀγράγαντα, ὅμωνυμον ἔσαν τῷ ὅμωνύμῳ ποταμῷ Ἀγράγαντι. Et idem Scholiares paulo inferius ipsam Urbem a fluvio nomen accepisse testatur.

Ib. L. IX. Vit. Zen. Eleat. S. 25. E. A. p. 564.

Ο δὲ αὐτὸς (Πλάτων) ἐν τῷ σοφιστῇ καὶ Ἐλεατικὸν Παλαμίδην αὐτὸν καλεῖ.

Fallitur Laërtius, in Sophista Platonis nulla sit mentio Palamedis Eleatici, sed utique in ejus Phædro; Verba Platonis hæc sunt: Άλλ' οὐ τὰς Νέσορος τε καὶ Ὁδυσσέως τέχνας μόνον περὶ λόγων αἰνίδιας, οὐκ ἐν Ἰλίῳ σχολάζοντε συνεγραψάτιν, τῶν δὲ Παλαμίδες αἰνίδιος γέγονας; Καὶ ναὶ μὰ Δία ἔγωγε τῶν Νέσορος, εἰ μὴ Γοργίαν, Νέσορά τινα καταγενεάζεις. οὐ τινα Θρασύμαχὸν τε καὶ Θεόδωρον Ὁδυσσέα. - - Τὸν δὲ Ἐλεατικὸν Παλαμίδην λέγοντα εἰς ἴσμεν τέχνην &c. Superest tantum ut quæratur an Zeno iste a Platone hic in Phædro Eleaticus Palamedes vocetur. Quintilianus quidem Instit. Orat. L. III. c. 1. Alcidamantem Eleaten putat a Platone designari; Menagius ad Laërt. hac Quintiliani assertione motus etiam suspicatur Platonis verba de hoc Alcidamante

damante esse intelligenda. Verum errat Quintilianus : Alcidamas non erat Eleates. Eleates vel Eleaticus dictus est ab Oppido Elea , Phocensium Colonia in Italia. De hac Strabo Geograph. L. VI. Κάμψαντι δὲ ἄλλος συνεχὴς πόλης , ἐν τῷ πόλεις , ἦν οὐ μὲν πτίσαντες Φωκαιῶν Τέλην , οὐ δὲ Ἐλαῖν απὸ κρίνης τινὸς , οὐ δὲ τοῦ Ἐχέντος οὐρανίου , ἀλλὰ οὐ παρμενίους καὶ Σίνων ἐγένοντο ἄνδρες Πυθαγόρειοι. Hesychius : Ἐλεάτης κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον Ἐλεάτης απὸ πόλεως Ἐλέας , διὰ τὸ Φωκαῖον εἶναι τὸς Ἐλεάτης ἀποίκιος. Alcidamas vero erat ex Urbe Asiæ Elæa , cuius incolæ vocabantur Elæenses , Graece Ἐλαιῖται. Suidas : Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἐλέας (scribe Ἐλαιᾶς) τοὺς Ἀσίας , - - μαθητὸς Γοργίων τῆς Λεοντίνης. Idem in Γοργίας. Γοργίας - - διδάσκαλος Πώλας - - καὶ Ἀλκιδάμαντος τῆς Ἐλαίτης , ubi omnino scribe τῆς Ἐλαιίτης. Idem Suidas porro in Ἐλέα. Ἐλέα ὄνομα πόλεως , η Πατρὶς Σίνωνος . ἂντι πρότερον ὡς Τλη ἐκάλειτο . Φωκέων οὖτα ἀπομίκη . - - λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Ἐλαιά διὰ διφθόγγων , οὐ πόλιτης Ἐλαιίτης. Urbis vero Asiæ Elææ ejusque incolarum Elæensem mentio fit apud Livium Histor. Rom. L. VII. Item Polybium in Excerpt. Legat. XXI. ubi eos , qui Elæenses a Livio dicuntur , Ἐλαιῖτας vocat. Et Suidas rursus in Σίνων. Διασέργει δὲ Ἐλεάτης καὶ Ἐλαιίτης. Et profecto cum Palamedes inventione variarum rerum inclarerit , coniici potest Platonem nomine Palamedis designare voluisse aliquem , qui insignis alicujus inventionis gloria esset nobilitatus ; Talis vero fuit Zenon Eleates : is enim inventor Artis habebatur Dialecticæ , de qua aliquid hoc in Phædri loco indicare Plato monereque volebat ; Zenonem vero istum Dialecticam invenisse memorat Laertius in

ejus Vit. φησί δὲ Ἀριστοτέλης ἐυρετὸν αὐτὸν γενέθας
διαλεκτικῆς. Quod vero a Platone l. c. per Elea-
ticum Palameden significetur Zeno iste, affirmat
etiam Hermias Philosophus sæpius jam a me cita-
tus, cujus e L. III. Comment. in Plat. Phædr.
hæc verba sunt: Ἀπεικάζει δὲ τὸν Γοργίαν τῷ Νέ-
σορι, ἐπειδὴ καὶ αἰδήμων καὶ πολυετὴς ἐγένετο. ἐπα-
τὸν γὰρ καὶ ὄκτῳ ἐλέγετο ζῆγαι ἔτη. τὸν δὲ Θρασύμα-
χον ὡς δεινὸν τῷ Ὀδυσσεῖ ἀπεικάζει. τὸν δὲ Ἐλεάτην
Ζήνωνα τῷ Παλαμίδῃ. ἐπειδὴ καὶ αἴριθμῶν καὶ κύβων
καὶ πολλῶν ἄλλων ἐυρετὴς ἐγένετο Παλαμίδης. ὡς τεχνι-
κὸν δὲν τὸν Ζήνωνα παρέβαλλε τῷ παλαμίδῃ. Hinc
vero obiter nota, quod Hermias Gorgiam cen-
tum & octo tantum annos vixisse tradat, cum
alii ut Quintil. l. c. & Suidas in Γοργίας, centum
& novem ejus aetatis annos memorent.

F I N I S.

Dis-